

OUDERVERSTOTING: EEN OP HECHTING GEBASEERD MODEL

<https://www.youtube.com/watch?v=vURnP0v3RmU>
<https://www.facebook.com/ABXPA/videos/695235643971587/>

Gepresenteerd door Dr. Craig Childress
California Southern Universiteit - 18 juli 2014

Dank je wel en ik wil als eerste California Southern University bedanken voor deze gelegenheid om te spreken, vandaag.

De problemen aangaande wat van oudsher gedefinieerd is als Ouderverstoting zijn uiterst tragische gezinssituaties.

En in die mate dat dit gesprek vandaag zou kunnen bijdragen aan een oplossing van die gezinstragedies, wordt het zeer gewaardeerd.

Nu vandaag, ga ik het hebben over de theoretische onderbouwing van een andere aanpak om te bepalen wat Ouderverstoting is,

dan wat van oudsher is beschreven.
Ik heb beperkt de tijd vandaag.

Slechts ongeveer anderhalf uur met daarna wat vragen.
Dus ik wil mijn bespreking vandaag beperken ..

tot alleen die theoretische onderbouwing
en het theoretisch kader en de structuur

voor een op hechting-gebaseerd model om te begrijpen
wat van oudsher is gedefinieerd als Ouderverstoting.

Ik zal volgende week praten op een ander seminar

voor ongeveer vijf uur waar ik het model zal toepassen
op de diagnose, op de behandeling, op het juridische kader.

Ik zal vandaag niet in de gelegenheid zijn om
op die kwesties in te gaan, maar als u geïnteresseerd bent

in meer informatie op dat gebied,
kan ik mijn website aanbevelen.

Ik heb veel geschriften op mijn website. Ik heb ook een blog
die u kunt inzien en die ik u kan aanbevelen.

Ik heb daar al wat interessante
berichten geplaatst ..

en ik verwacht om meer zeer intrigerend berichten op mijn blog te krijgen.

Om te beginnen, aangaande een op hechting-gebaseerd model van Ouderverstoting.

Ik wil beginnen met de eerdere structuur welke was voorgesteld om Ouderverstoting te begrijpen.

Het samenstel van Ouderverstoting is in wezen een door het kind geïnitieerde afkapping ..

van de relatie van dat kind met een gewoon normale en emotioneel beschikbare ouder.

En dit komt met name voor als onderdeel van een hoog conflictscheiding.

Nu, in het midden van de jaren tachtig stelde psychiater Richard Gardner een model voor.

Hij onderkende een klinisch verschijnsel dat te maken had met wat wij Ouderverstoting noemen.

En hij stelde een model voor, waarmee het zou kunnen worden geïdentificeerd.

Hij noemde het "Parental Alienation Syndrome" en hij besprak een set van anekdotische klinische indicatoren

waardoor het herkend zou kunnen worden. En hij beschreef daarbij ook hoe veelvuldig in deze situaties

er valse beschuldigingen van kindermisbruik bij betrokken zijn.

Zijn model echter leidde tot een grote mate van controverse. Ten eerste, omdat het verder ging dan

standaard en aanvaarde psychologische principes en hij introduceerde dit nieuwe syndroom van klinische indicatoren

die niet echt gebaseerd waren op een standaard of gevestigde psychologische concepten of beginselen.

Dan ten tweede door te suggereren dat bij Ouderverstoting vaak valse beschuldigingen van kindermisbruik aan de orde zijn

ging de hele dialoog en discussie scheef, weg van ouderschap

naar beschuldigingen van kindermishandeling en dat soort dingen.

En dus heeft het geleid tot veel controverse.

En het is al ongeveer dertig jaar zo nu en het is nog steeds semi-geaccepteerd in de professionele gemeenschap.

Naar mijn mening is het Gardner model van PAS, terwijl hij een klinisch fenomeen heeft aangeduid,

vertegenwoordigt het een mislukt paradigma.
Het is een mislukt juridisch paradigma

omdat het er niet in slaagt om de veranderingen voort te brengen die nodig zijn om de gezinsproblemen op te lossen.

Gezinnen moeten procederen over Ouderverstoting, wat jaren kan duren en 100.000+ dollars aan advocaatkosten.

En als gezinnen niet in staat zijn om te procederen, dan is het eenvoudigweg onoplosbaar.

Het is een mislukt theoretische paradigma omdat hij te snel gevestigde psychologische concepten en principes verliet,

en de striktheid nodig om te bepalen wat het klinische fenomeen is, binnen deze principes.

En dus door dat te doen, construeerde hij een model dat is gebaseerd op drijfzand van anekdotisch klinische indicatoren.

En dus wanneer we proberen om zijn model te gebruiken in het juridische systeem of in de geestelijke gezondheidszorg,

voelen we de grond onder ons wegzinken en de stort de hele structuur in.

We zijn niet in staat om het model te gebruiken omdat het niet is gebaseerd op gevestigde psychologische concepten.

Het is een mislukt diagnostisch model, omdat, door anekdotische klinische indicatoren te nemen ..

in plaats van gevestigde concepten, is het moeilijk om te bepalen of Ouderverstoting bestaat dan wel niet.

Volgens zijn model zijn er gradaties van Ouderverstoting.

Dus het kan licht of matig of ernstig zijn, waardoor het zeer lastig te bewijzen wordt binnen het juridische systeem.

En er is veel controverse binnen de geestelijke gezondheidszorg over de vraag of het verstoting is

of dat het eigenlijk z.g. 'estrangement' is, hetgeen op zichzelf een problematische concept is.

En het is een mislukt therapeutisch paradigma, omdat het ons niet vertelt wat we er aan kunnen doen.

Het is een nieuw ding, 'Ouderverstotingssyndroom', het bestaat nu niet binnen enig gevestigde concept.

Terwijl als we ons begrip baseren op standaard, vaststaande en aanvaarde psychologische principes en concepten,

dan leiden die concepten ons naar wat de therapie zou moeten zijn.

Dus kunnen we dan inzicht krijgen in de onderliggende fundamenteën en de problemen oplossen, omdat we weten welke dat zijn.

Dus wat ik heb gedaan toen ik tegen deze tragische gezinsomstandigheden aanliep,

omdat mijn achtergrond is in ouder-kind conflicten. Ik heb te maken met de boze, chagrijnig kinderen.

Kinderen die stoelen tegen de muren gooien, ADHD varianten van gezinsconflicten.

Dat is waar ik mee te maken heb op een alledaagse manier. En dus weet ik hoe een authentiek ouder-kind conflict eruit ziet.

En in mijn eigen praktijk, toen ik deze Ouderverstoting tegenkwam.

Het herkennen van ONECHT conflict welke via gezinsrelaties wordt opgewekt, is vrij gemakkelijk,

Maar als ik deze problemen probeer aan te pakken, ondermijnt de controverse rond Ouderverstotingssyndroom de oplossing.

En zo heb ik de afgelopen jaren gewijd aan de herdefinitie van het concept, uitgaande van standaard en gevestigde beginselen.

Dus een op hechting gebaseerde herformulering

van de Ouderverstoting biedt de fundering,

de theoretische fundering die is verankert in vaststaande en aanvaarde wetenschappelijk onderbouwde principes,

die we dan kunnen gebruiken in juridische en therapeutische interventies, noodzakelijk om dit probleem op te lossen.

Een op hechting-gebaseerd model van Ouderverstoting biedt de theoretische raamwerk ..

dat de geestelijke gezondheidszorg weer kan herenigen en haar met één stem laat spreken over wát het is.

Dat in tegenstelling tot dit conflict dat momenteel plaatsvindt binnen de geestelijke gezondheidszorg,

aangaande de vraag óf Ouderverstoting eigenlijk wel bestaat en zo ja, hoe het te definiëren.

Laat ik me nu richten op het definiëren van de theoretische grondslag van dit alternatieve paradigma voor Gardners model.

En dit is de algehele structuur ervan, hetgeen ik verder zal uitleggen gedurende dit seminar hier vandaag.

Het begint met een gedesorganiseerde-gepreoccupeerde hechting van de verstotende ouder

dat heeft geleid tot het ontwikkelen van persoonlijkheidsstoornis pathologie bij de verstotende ouder,

zich centreren rond narcistische/(borderline) persoonlijkheidsdynamiek.

Nu, hang je niet teveel op aan de labels van de categorieën, want steeds meer wordt onderkend dat persoonlijkheidsstoornissen

hun wortels hebben in het Hechtingssysteem. En ze zijn dimensionaal en niet categorisch.

Dus hang je niet teveel op aan die labels. De labels zijn slechts beschrijvende categorieën of ..

beschrijvend kortschrift om het praten over een aantal van de eigenschappen te vergemakkelijken.

Ook Kernberg, één van de leidende figuren in persoonlijkheidsstoornissen, onderkende ..

dat narcistische en borderline persoonlijkheidsstoornis dynamiek, twee kanten van dezelfde medaille zijn.

Eronder, in het Hechtingssysteem, geven ze dezelfde dynamiek. Ze hebben echter onderling afwijkende uiterlijke verschijningsvormen.

Dus uit de gedesorganiseerde-gepreoccupeerde hechting van de verstotende ouder gedurende de kindertijd,

vormen zich persoonlijkheidsstoornis trekken: narcistische en borderline.

Het omvat ook een hechtingstrauma, een relatie trauma ingebed in de neurologische netwerken ..

van de narcistische/(borderline) ouder. En dat trauma zal worden opgevoerd binnen de Ouderverstoting.

Het Hechtingssysteem reguleert zowel het zich verbinden in relaties als het verlies van deze relaties.

Wanneer de scheiding heeft plaatsgevonden, hebben we een reactivering

van het Hechtingssysteem van de verstotende ouder om de verlieservaring te reguleren

en dus worden al die trauma netwerken welke samenhangen met de interne werkmodellen van hechting, ook geheractiveerd.

En dus is het deze complexe mix van persoonlijkheidsstoornis dynamiek en hechtingstrauma ..

wat dan opgevoerd gaat worden binnen de actuele gezinssituatie.

Bij het organiseren van de theoretische grondslagen, zijn er drie niveaus om te analyseren wat er aan de hand is.

Wat op het eerste gezicht complex lijkt wordt duidelijker wanneer we de verschillende lagen van de dingen bekijken.

Dus, op het hoogste niveau, aan de oppervlakte is er een gezinssysteem dynamiek

Ik zal zo meteen vertellen hoe de gezinssysteem relaties eruit zien.

Daaronder bevindt zich de persoonlijkheidsstoornis dynamiek welke de gezinssysteem dynamiek processen aandrijft.

En dááronder bevinden zich de Hechtingssysteem problemen en het hechtingstrauma.

Dus beginnend met het gezinssysteem niveau.

Vanuit een gezinssysteem theorie, maken gezinnen transitie door.

Bijvoorbeeld de geboorte van het eerste kind leidt tot een transitie voor het gezin.

Het opgroeien van het kind naar waar de school periode aanvangt of de adolescentie, er is nu een nieuwe volwassene in het gezin.

Of de lancering van het kind in de volwassenheid. Al die periodes omvatten transitie van het gezin.

Als een gezin er niet in slaagt om een succesvolle overgang te maken, ontstaan er symptomen.

Nou, de echtscheiding en ontbinding van het huwelijk vertegenwoordigt weer een andere transitie van het gezin.

En dus dát is waar dit gezin, vanuit een gezinssysteem perspectief, moeilijkheden heeft.

Ze maken geen succesvolle transitie naar "het verlies van het huwelijk".

Gewoon omdat het huwelijk ontbindt, betekent dat niet dat het gezin ook ontbindt.

Want, als je eenmaal kinderen hebt, blijft het gezin voor eeuwig.

Want wat er gebeurt, is dat het gezin overgaat van een intacte gezinsstructuur die is verenigd is door het huwelijk ..

en vanwege het conflict of de onderlinge verwijdering der echtgenoten ..

transformeert het gezin naar een geschéiden gezinsstructuur die nu verenigd wordt door de kinderen.

Dus: het huwelijk is ontbonden maar het gezin niet !

Nu, in succesvolle transitie, zijn de ouders
in staat hun conflict en vijandigheid op te lossen

en laten het kind
die verenigende rol dienen.

Terwijl de ouderlijke rollen van vader en moeder blijven,
ook al zijn de echtelijke rollen beëindigd.

In strijdende gezinnen, echter, als de ouders
hun conflict niet kunnen oplossen,

levert dat splitsende, conflict
energie welke het gezin verdeelt,

terwijl het kind juist tracht haar rol te vervullen
om het gezin te verenigen.

En zo zal het kind dat innerlijke conflict ervaren, hetgeen
een hele hoop symptomen bij het kind veroorzaakt.

In sommige gevallen, in pathologische gevallen, is er een splitsing
in de relaties: een afkapping in de gezinsrelaties,

waarbij de ouderlijke relaties een weerspiegeling
worden van de scheiding in echtelijke relaties.

De persoon in casu wordt een ex-echtgenoot, evenals
een ex-vader. En dát is nou wat Ouderverstoting inhoudt.

Het is een afkapping binnen de gezinsrelaties als middel
om het gezinsconflict in deze situatie te beheersen.

Dan, de reden van deze moeilijkheid,
om maar even een stapje verder te zetten,

de reden voor de moeilijkheden
in het gezin wat de transitie doormaakt ..

is omdat er een onderliggende narcistische
persoonlijheidsstructuur in één van de ouders is.

Narcisme heeft twee eigenschappen welke
het moeilijk maken voor het gezin om te transformeren:

Ten eerste is het narcistische karakter niet
in staat om treurnis en verdriet te ervaren.

Daar is een narcist gewoon niet toe in staat.

Ten tweede is er de splitsing dynamiek ...

die optreedt bij zowel narcistische als
borderline persoonlijkheidsstoornis dynamiek.

Dus, in het kader van de narcist's onvermogen om
verdriet te ervaren, sprak Kernberg hierover:

"De narcist is vóóral ontoereikend in de oprechte
gevoelens van verdriet en treurend-verlangen."

"Hun onvermogen om depressieve reacties te ervaren
is een basiskenmerk van hun persoonlijkheid."

Wanneer in de steek gelaten of teleurgesteld door andere mensen,
demonstreren ze, wat aan de oppervlakte lijkt op depressie,

maar wat bij nader onderzoek opduikt als
woede en afkeer, beladen met wraakzuchtige wensen.

In plaats van echt verdriet om het verlies
van de persoon die ze waardeerden.

Dus, de narcistische ouder is niet in staat
om authentiek verlies en verdriet te ervaren.

En wat er gebeurt is dat ze het kind beïnvloeden hun eigen
verlies en verdriet over het verlies van de intacte gezinsstructuur,

te interpreteren op identieke wijze als de narcistische ouder
dat doet: "als woede en wrok jegens de andere ouder".

Typisch houdt de narcistische ouder het kind voor dat het
de ándere ouder is, die verantwoordelijk is voor de scheiding.

Nu we willen graag dat mensen dat vermijden,
maar de narcist doet dat niet.

Zij houden zich met het kind bezig
om deze te vertellen dat het de ándere ouder is.

In de tussentijd zegt de andere ouder; "Nou, we hebben
beiden schuld"; Zij geven het kind geen verklaring.

En dus neemt het kind de zienswijze
van de narcistische ouder over ..

omdat ze niets anders te horen krijgen dan dat het de
andere ouder is, die verantwoordelijk is voor de scheiding.

In dat proces, beïnvloed de narcistische ouder het kind om dat kind's authentieke gevoel van rouw en verdriet ..

te interpreteren als woede en wrok tegen de andere ouder.

Het 2e kenmerk van de narcistische/(borderline) ouder dat het vermogen tot transformatie van het gezin afremt, is de splitsing dynamiek.

Om de grondbeginselen van splitsing te begrijpen: in het Hechtingssysteem vinden we de oorsprong van splitsing.

In het Hechtingssysteem, in de hechtingsrelatie ,ervaart het kind een ouder..

die gelijktijdig verzorgend - hechtingsmotivaties activerend - als angstaanjagend -vermijdingsmotivaties activerend - is.

Dus een beangstigende ouder, het kind wil daarvan wegluchten

en zoekt bescherming bij de beschermende ouder die 'toevallig' ook de beangstigende ouder is.

En dus wordt het kind gevangen in dit conflict, waar de ouder tegelijkertijd beangstigend en de bron van koestering is.

En zo heb je dus de gelijktijdige activering van deze twee hechtingsmotivaties.

Diverse studies hebben uitgewezen, dat patiënten met Borderline Persoonlijkheidsstoornis

worden gekenmerkt door Gedesorganiseerde Hechtingsrepresentatie.

Dergelijke hechtingsrepresentatie schijnt typerend te zijn voor personen met onopgeloste trauma's uit de kindertijd,

vooral wanneer ouderfiguren waren betrokken bij direct angstaanjagend gedrag door de ouder.

Ongeorganiseerd hechting wordt geacht te ontstaan uit een onoplosbare situatie voor het kind,

waarbij de ouder tegelijkertijd de bron van angst is als een mogelijke veilige haven.

Dus wat er met deze kinderen gebeurt, is ..

omdat ze beide systemen tegelijk hebben geactiveerd,
hechtingsmotieven en vermijdende motieven,

ze deze twee motiverende systemen psychisch splitsen,
zodanig dat er op elk moment slechts één actief is.

Op een neurologisch niveau
wat er gebeurt is,

je bent eigenlijk niet fysiek aan het splitsen maar
je krijgt een intensieve kruislingse remming.

Dus als de hechtingsmotivaties actief zijn,
zij de vermijdingsmotivaties VOLLEDIG remmen.

Wanneer het vermijdingsmotivaties actief zijn,
remmen zij VOLLEDIG de hechtingsmotivaties.

Terwijl de meeste van ons beide systemen
op hetzelfde moment actief kunnen hebben.

Wij kunnen hechtings- én vermijdingsmotivaties actief hebben
en herkennen dat mensen een mix van goed en slecht zijn.

Nu als ik vóóral denk dat je goed bent,
hoewel ik je een beetje in een aureool ga zien,

en ik een heleboel goede dingen van je zie,
kan ik nog steeds herkennen dat er ook problemen zijn.

Of als ik je niet aardig vind, zie ik veel slechte dingen maar
ik kan ook nog steeds een aantal goede dingen herkennen,

Omdat beide systemen tegelijkertijd actief kunnen zijn.

Echter, voor de narcistische/(borderline) ouder of
de gedesorganiseerde hechting, is dat onmogelijk.

Het éne systeem is actief óf het andere
systeem is actief, dat zien we als "splitsing".

Dus je bent óf geïdealiseerd als "helemaal geweldig"
óf gedemoniseerd als "helemaal verschrikkelijk".

Dus wat zijn de gevolgen hiervan bij de scheiding
met een narcistische/(borderline) ouder

is dat zij niet in staat zijn om deze
meerduidigheid van relaties te handhaven.

Dus de ex-echtgenoot MOET ook de ex-vader te worden.
De ex-vrouw MOET ook de ex-moeder te worden.

Zij zijn niet in staat te ervaren: "ik mag je niet als
echtgenoot, maar het kind kan wél om je geven als ouder".

Hun neurologische structuur
is daartoe niet in staat.

Een volgend niveau van gezinssysteem begripsvorming
omtrent dit proces gaat over Triangulatie van het kind.

Daar is veel literatuur over:
(Salvador) Minuchin, (Jay) Haley, (Murray) Bowen, etc.

Dat wanneer er conflict is binnen
het gezin of in de echtelijke relatie,

wordt het kind soms in het echtelijk conflict
getrokken, hetgeen wordt aangeduid als Triangulatie.

Er zijn twee soorten Triangulaties. De eerste is wanneer
beide ouders zich verenigen tégen het kind.

In dat geval wordt het kind aangeduid als
de geïdentificeerde patiënt,

en dient het rebellerende gedrag van het kind om
de ouders samen te brengen in een coalitie tégen het kind.

En kan dus vaak zo een probleemhuwelijk redden.
Als het kind's rebellie er niet zou zijn geweest,

dan zouden ouders waarschijnlijk scheiden,
echter het kind dient om het huwelijk te handhaven.

Het tweede soort Triangulatie wordt een
intergenerationele coalitie genoemd.

Hierbij wordt een ouder-kind coalitie gevormd
gericht tégen de andere ouder,

waarbij de één ouder de woede over
de andere ouder kanaliseert vía het kind,

en zo op bedekte wijze deze woede middels het kind

aan de andere ouder tot uitdrukking brengt.

Dit wordt aangeduid als een intergenerationale coalitie.

Jay Haley noemt het een "perverse driehoek" omdat het de grenzen van verschillende generaties overschrijdt.

Haley geeft hier zelf de definitie van een "intergenerationale coalitie".

De personen welke op elkaar reageren in de driehoek zijn niet elkaars gelijke maar van verschillende generaties,

Eén is van een andere generatie dan de andere twee. In het proces van hun interactie met elkaar,

de persoon van de éne generatie vormt een verbond met de persoon van de andere generatie.

Dus de ouder vormt een coalitie met het kind.

Met coalitie wordt bedoeld: een proces van gezamenlijke actie gericht tegen de derde persoon.

De coalitie tussen die twee personen wordt ontkend.

En dus de gedachte om het kind in Ouderverstoting te vragen "wordt je door je ouder beïnvloedt?" ..

Nee, het kind gaat "Nee" zeggen. De coalitie wordt ontkend, dat weten we al vooraf.

Het is zinloos om vragen "wordt je door de andere ouder beïnvloedt" .. het zal worden ontkend.

Op dusdanige wijze, dat er bepaald gedrag is, wijzend op een coalitie maar bij navraag als zodanig ontkend zal worden.

In wezen is de "perverse driehoek" er één waarin de scheiding der generaties op bedekte wijze doorbroken is.

Wanneer dit gebeurt in een herhalend patroon, zal het systeem pathologisch zijn.

Nu, deze "coalitie van generaties" is buitengewoon destructief.

Pat Kerig praat over de afbraak van ouder-kind relatie

óf de onderlinge verstrengeling van ouders en kinderen.

De afbraak van geëigende generatiegrenzen
tussen ouders en kinderen ..

verhoogt aanzienlijk het risico op
emotionele mishandeling.

Als ouder-kind grenzen worden geschonden, zijn de gevolgen
voor ontwikkelingspsychopathologie aanzienlijk.

Slechte grenzen interfereren met het vermogen van het kind
om vooruitgang in ontwikkeling te boeken,

hetgeen, volgens Anna Freud, hét bepalende
kenmerk is van kindertijd psychopathologie.

Een thema dat centraal lijkt te zijn bij
de conceptualisering van grensvervaging,

is de weigering om het psychologisch
verschillend zijn van het kind te erkennen.

Dat gaat vooral een kwetsbaarheid zijn
voor narcistische ouders.

Wat Kerig nog meer zegt is dat in plaats van het kind
direct vertellen wat te doen of denken,

zoals de op gedrag sturende ouder dat doet,

gebruikt de psychologisch sturende ouder
indirecte wenken ..

die beantwoord worden met schuld inductie of
intrekking van liefde als het kind weigert hieraan te voldoen.

Dus de narcistische ouder bestuurt niet alleen het gedrag
van het kind maar deze bestuurt het kind psychologisch !!

Kortom, een opdringerige ouder streeft ernaar om
de gedachten en gevoelens van het kind te manipuleren,

zodanig dat de psyche van het kind
zal voldoen aan de wensen van die ouder.

Om een eiland van veiligheid te creëren binnen een grillige,
hardvochtig en gebrekkige ouder-kind relatie,

kinderen van ernstig onaangepaste ouders
kunnen vroegrijpe verzorgers worden,

die bedreven zijn in het lezen van signalen en voldoen
aan de behoeften van de mensen om hen heen.

De daaruit voortvloeiende
Gepreoccupeerde Hechting met de ouder..

verstoort de ontwikkeling van belangrijke
ego functies van het kind zoals:

zoals zelforganisatie, emotionele regulatie,
emotionele objectconstantie.

Dus het kind in Ouderverstoting verzórgt
eigenlijk de verstotende ouder.

Wat lijkt op een band tussen hen is eigenlijk een uiting
van Onveilige Hechting, een Gepreoccupeerde Hechting ..

waarbij het kind gebruikt wordt
in een rolwisselingsrelatie,

als een z.g. "regulerend object" voor de
psychopathologie van de verstotende ouder.

Dus die verbintenis is niet in orde, het is geen gezonde
relatie ook al lijkt het aan de oppervlakte geweldig te zijn.

Laten we nu een niveau lager gaan naar
de betrokken persoonlijkheidsstoornis dynamiek.

Ten eerste is er een verband tussen
een narcistische en borderline persoonlijkheid.

Kernberg spreekt over één subgroep
van borderline patiënten,

namelijk de narcistische persoonlijkheden, lijken
een defensieve organisatie te hebben ..

vergelijkbaar met een borderline gesteldheid, en toch velen
van hen functioneren op een veel hoger psychosociaal niveau.

De defensieve organisatie van de patiënt [de narcist]
is nogal gelijkend aan die van een borderline persoonlijkheid,

Wat die vele patiënten met narcistische persoonlijkheden

onderscheidt, is hun relatief goed sociaal functioneren,

hun betere impuls beheersing en de capaciteit voor actief consistent werk op dát terrein ..

wat ze de gelegenheid biedt hun ambities van grootsheid en verkrijging van bewondering van anderen, gedeeltelijk te vervullen.

Er is dus een onderliggend verband tussen narcistische en borderline processen.

Doordat we nu inmiddels het Hechtingssysteem hebben leren begrijpen,

kunnen we dit verband ook veel beter begrijpen, in het lagere niveau van het Hechtingssysteem.

Daarnaast overschrijden persoonlijkheidsstoornissen categorieën, zodat Millon praat over

"verschillende persoonlijkheidsstoornissen komen variërend voor tezamen met het narcistische spectrum ... evenals borderline."

Dus we zien die twee vaak opdagen. En dan gaat Beck verder over hoe ..

de borderline persoonlijkheid geassocieerd kan worden met tot wel vijf andere verschillende persoonlijkheidsstructuren.

Dus hang je niet teveel op aan die categorieën,

onderken gewoon dat er een onderliggende narcistische/(borderline) persoonlijkheidsstructuur is.

Nu, wat betreft de de narcist en wat hun kern dynamiek is, Beck noemt het "schema's",

Bowlby verwijst er naar als "interne werkmodellen". Het mislukken om superieur te zijn of als speciaal beschouwd,

activeert onderliggende overtuigingen van minderwaardigheid, onbelangrijkheid of onmacht

en compenserende strategieën van zelfbescherming en zelfverdediging.

De innerlijke overtuiging van de narcistische persoonlijkheid is er één van minderwaardigheid of onbelangrijkheid.

Dit geloof wordt alléén geactiveerd in bepaalde omstandigheden, met name als reactie op bedreiging van eigenwaarde.

ánders [onder standaard omstandigheden] is het geloof wat zich manifesteert "een compenserende houding van superioriteit".

Dus, tot de scheiding plaatsvindt, kunnen deze ouders prima uit de voeten. Niemand herkent een narcist.

Ze zijn betrokken bij de gemeenschap, grandioos, presenteren zich goed, zijn welbespraakt, misschien zelfs intelligent.

Het is wanneer de kwetsbaarheid geraakt wordt, "de scheiding", die exact "de vinger op de zere plek is" aangaande die minderwaardigheid.

De ouder wordt afgewezen, als echtgenoot. Oh, dan krijg je de volledige manifestatie van hun narcistische/(borderline) proces.

Millon praat over "de decompensatie" van de narcist.

Onder omstandigheden van onverminderde tegenslag en mislukking ..

kunnen narcisten decompenseren in paranoïde stoornissen. Door hun overmatig gebruik van fantasie mechanismes,

zijn ze geneigd gebeurtenissen verkeerd te interpreteren en waandenkbeelden te construeren.

Onwillig om beperkingen te accepteren van hun onafhankelijkheid en niet in staat om de standpunten van anderen te aanvaarden,

kunnen narcisten zich isoleren van de corrigerende werking van "gedeeld denken".

Solitair, kunnen ze alles overdenken en hun overtuigingen "weven" tot een netwerk van ingebeelde en volledig ongeldige verdenkingen.

Bij narcisten vormen wanen zich vaak nadat ernstige uitdaging of tegenslag, hun beeld van superioriteit en almacht heeft verstoord.

Kunnen we zeggen echtscheiding? Ze hebben de neiging om compenserende grootheid- en jaloezie-wanen te demonstreren ,

waarin ze de werkelijkheid reconstrueren om in het beeld te passen dat ze niet kunnen en willen opgeven.

Waanbeelden kunnen ook ontstaan als gevolg van zich verraden en vernederd te hebben gevoeld.

Nogmaals, dat is nou precies wat met scheiden gebeurt.

Hier kunnen we dan in vlot tempo
achtervolgingswanen zich zien ontvouwen,

en een arrogante hoogdravendheid, gekenmerkt
door verbale aanvallen en overdreven retoriek.

We hebben het niet over normaal gemiddelde psychopathologie.
Er is een onderliggend "waanproces" wat plaatsvindt.

En ik zal daar meer over praten wanneer we
dieper duiken in het hechtingstrauma wat daar is.

De Borderline Persoonlijkheid. Beck et al.,
De diagnose 'borderline' werd geïntroduceerd in de jaren na 1930,

om een verklaring te geven voor patiënten die zich
op de grens tussen neurose en psychose bevinden.

Patiënten met een borderline persoonlijkheid worden
gekenmerkt door dichotoom denken en overmatige waakzaamheid

["zich kwetsbaar voelend in een gevaarlijke
wereld waarin niemand te vertrouwen is"]

Je ziet dat bij Ouderverstoting, waar de ouder
voelt dat de andere ouder is gewelddadig is,

en ze krijgen dan die achtervolgingsangst, dat er een
bedreiging of gevaar uitgaat van de andere ouder.

Sommige traumatische ervaringen kunnen hebben
plaatsgevonden op een vroege leeftijd.

In het bijzonder de aard van de straf-, verlatings- en afwijzende reacties
van de verzorger resulteren in een gedesorganiseerde hechting.

Dus, als we over een paar minuten
afdalen naar het hechtingssysteem niveau,

één van de fundamentele aspecten van wat er aan de hand is
heet de "Transgenerationele overdracht van Hechtingstrauma"

dat we een hechtingstrauma in de verstotende ouder
hebben, dat zich manifesteert in de verstotingsdynamiek.

Dus het beweegt zich door het

hele gezin en over generaties heen.

Een ander kenmerk geassocieerd met de borderline persoonlijkheid wordt de "invaliderende omgeving" genoemd.

Marsha Linehan, één van de experts in borderline persoonlijkheid, definieert de invaliderende omgeving:

Een bepalend kenmerk is de tendens van het gezin om grillig of ongepast te reageren op persoonlijke ervaring ..

en dan met name om ongevoelig of geheel niet te reageren op persoonlijke ervaring.

Invaliderende omgevingen dragen bij aan emotionele ontregeling:

[1] door het kind niet te leren om opwinding te labelen en te moduleren,

[2] door het kind niet te leren stress te tolereren, en dan twee welke belangrijk zijn voor Ouderverstoting,

[3] door het kind niet te leren vertrouwen op zijn eigen emotionele reacties als zijnde geldige interpretaties van gebeurtenissen,

[4] in plaats daarvan het kind actief te leren de eigen ervaringen nietig te verklaren

door het voor het kind noodzakelijk te maken om de omgeving te scannen voor signalen over hoe te handelen en voelen.

Op mijn website staat een artikel dat gaat over de metafoor van de Gijzelaar voor kinderen in Ouderverstoting,

dat beschrijft hoe dat gebeurt, de nietigverklaring van de zelfervaring van het kind in de chaotische wereld

van het leven met de borderline ouder of de zeer vijandige wereld van het leven met een narcistische ouder.

Fruzzetti, Shenk en Hoffman beschreven de ingrijpende gevolgen die de invaliderende omgeving kan hebben voor een kind.

In extreem invaliderende omgevingen, leren ouders of verzorgers van kinderen niet om effectief te onderscheid te maken ..

tussen wat zij voelen en wat de verzorger voelt, wat het kind wil en wat de verzorger wil, wat het kind denkt en wat de verzorger denkt.

Nu, in gezinssystemen wordt dit aangeduid als "verstremgeling".
Met een narcistische/(borderline) persoonlijkheid ..

is dit de invaliderende omgeving waarin
de authentieke ervaring van het kind wordt vernietigd.

Dus: de narcistische/(borderline) persoonlijkheids-
dynamiek geassocieerd met Ouderverstoting.

Dit diagram geeft uitleg over dat proces.

Aan de top hebben we een gedesorganiseerd
Hechtingssysteem met de verstotende ouder ..

dat de persoonlijkheidsstoornis dynamiek produceert, narcistische-
borderline, primair narcistisch met borderline kenmerken.

De echtscheiding activeert van beide
de persoonlijkheidsdynamiek,

en dus krijgen we een "geactiveerde borderline"
en een "geactiveerde narcist" ..

die decompenseert in paranoïde
achtervolgingswanen.

De invaliderende omgeving van de
borderline persoonlijkheidsdynamiek

combineert met de achtervolgingswanen
die afkomstig zijn van de narcist

om de hechtingsmotivaties van het kind
richting de andere ouder, te beëindigen.

Ik heb weinig tijd om daar vandaag dieper op in te gaan
maar in de context van het Hechtingssysteem:

Het Hechtingssysteem evolueerde als
gevolg van de selectieve predatie van kinderen.

Dus het is een door roofdieren aangedreven systeem.
Als een ouder signaleert dat er een bedreiging in de omgeving is,

tracht het kind de nabijheid te vinden
van de beschermende ouder.

Dus als een narcistische/(borderline) ouder het kind een signaal

geeft dat de ándere ouder een bedreiging vormt voor het kind,

zal het Hechtingssysteem van het kind
gemotiveerd worden om de dreiging te ontvluchten ..

en beschermende nabijheid te zoeken van de ouder.
Dus dat is in wezen wat er gebeurt inzake het Hechtingssysteem.

Bovendien, de borderline kwetsbaarheid
die te maken heeft met verlatingsangsten

en de narcistische kwetsbaarheid die te maken
heeft met die fundamentele ontoereikendheid,

worden verdreven naar de andere ouder;

"Ik ben niet de gebrekkige ouder, dat ben jij.
Ik ben niet de in de steek gelaten ouder, dat ben jij"

Dus de afwijzing van het kind dient om de persoonlijkheidsstoornis
dynamiek "geprojecteerd" naar de andere ouder te verplaatsen.

Laten we een niveau lager gaan, naar
het hechtingssysteem niveau.

Op het hechtingssysteem niveau, betreft het de
Transgenerationale Transmissie van Relatie Trauma,

vanuit het Hechtingssysteem van de verstotende ouder
naar het actuele Hechtingssysteem van het kind.

Het Hechtingssysteem van het kind in de actuele situatie,
laat een niet-authentieke manifestatie van het Hechtingssysteem zien.

Nu is mijn achtergrond, ik was ADHD aan het doen.

Dat is mijn specialisme en in de loop der jaren
volgde ik jonger en jonger in leeftijdsgroep

om te zien of, als we het vroeg genoeg onderkende,
we het konden oplossen, konden genezen.

Ongeveer midden jaren '90 daalde ik af
tot onder de leeftijd van vijf

en als je dat doet moet je van de andere richting
opwaarts komen, beginnend bij de vroege kinderjaren.

En zo ontwikkelde ik een tweede achtergrond

in vroege kindertijd geestelijke gezondheidszorg.

En dan moet je vertrouwd raken met alle brein-systemen, want velen daarvan worden geactiveerd in de vroege kindertijd.

Dus ik heb een achtergrond in zowel boze chagrijnige kinderen en "ouder-kind conflict" ..

als "de vroege kinderjaren",
Hechtingssysteem en aanverwante.

Dus ik wilde me nooit met vechtscheidingen bemoeien.
Het is té gevaarlijk. Daarom heb ik gekozen voor ADHD.

Ik startte een particuliere praktijk en omdat vechtscheidingen veel voorkomen, kwam ik een aantal van deze kinderen tegen,

En ik herkende onmiddellijk:
dit Hechtingssysteem van het kind is niet authentiek.

Dat is níet de manier waarop het Hechtingssysteem werkt.
Dit is niet een authentiek brein wat ik aan het onderzoeken ben.

En als je begrijpt hoe het Hechtingssysteem werkt,
is dit zó makkelijk te herkennen,

want het is niet authentiek, en ik zal u de
onderliggende structuur daarvan uitleggen.

Het Hechtingssysteem, voor het eerst
geïdentificeerd door Bowlby in de jaren '60-'70,

is een neurobiologisch primair motiverend systeem.

Het is verwant aan primaire motiverende systemen voor honger
en voor voortplanting. Het is een eenvoudig motiverend systeem.

Het ontwikkelde zich over miljoenen jaren van evolutie en heeft
te maken met de selectieve predatie van de kinderen.

Roofdieren zijn op zoek naar
de oude, de zwakke, en de jonge.

Wanneer zij door het gras komen, kijken ze niet
naar de volwassenen; ze kijken naar het kind.

En dáárom is het zo dat het Hechtingssysteem kinderen
sterk motiveert zich te hechten aan ouders.

Want kinderen die zich niet hechtten aan ouders werden opgegeten door een roofdier.

Mary Ainsworth, één van de leidende figuren in hechtingsliteratuur en -onderzoek, definieert het Hechtingssysteem:

Ik definieer een affectieve band als een relatief lang voortdurend verbond

waarin de partner belangrijk is als een uniek individu en met géén ander uitwisselbaar is.

In een affectieve band is er een verlangen om nabijheid van de partner te handhaven.

Bij oudere kinderen en volwassenen kan die nabijheid tot op zekere hoogte worden voortgezet

ongeacht tijd en afstand en gedurende afwezigheid

maar nochtans is er ten minste een tussenliggend verlangen om nabijheid en interactie te herstellen,

En plezier, vaak vreugde bij hereniging.

Onverklaarbare scheiding veroorzaakt vaak verdriet, en blijvend verlies veroorzaakt rouw.

Nu er zijn een paar dingen in dit citaat waar ik op wil wijzen. Ten eerste: het is naar een uniek individu.

MIJN moeder,MIJN vader, uitwisselbaar met géén ander. Een van de dingen die je soms ziet in Ouderverstoting,

is dat het kind de moeder afwijst en de stiefmoeder aanneemt als de "nieuwe" moeder.

Begint de stiefmoeder "moeder" te noemen en begint haar biologische moeder bij de voornaam te noemen.

of omgekeerd de vader en de stiefvader.

En zo zult u dat rare ding zien. Kinderen doen dat niet. Je kunt personen niet vervangen !!

Oei, de Narcist kan dat wel. Narcisten hebben erge oppervlakkige relaties. De personen zijn uitwisselbaar.

Dus de indruk die ik kreeg bij het kind

dat personen uitwisselde,

suggereerde dat ik te maken had met
een narcistische ouder welke het kind beïnvloedt.

Het tweede waarop ik wil wijzen is: Mary praat
over het Hechtingssysteem bij oudere kinderen en volwassenen.

Mensen denken dat het Hechtingssysteem alleen gaat
over de vroege kindertijd, "oh, nee, nee, nee ..".

Het is een primair motiverend systeem
gedurende ons hele leven.

U kunt het zien als het taalsysteem,
zijnde een metafoor.

Het taalsysteem, een ander regulerend systeem
van de hersenen, ontwikkelt zich in de jonge kindertijd.

We noemen het "ervaringsverwachtend" en
ervaringsafhankelijk. Het brein verwacht taal.

Het is dus ervaringsverwachtend en heeft al
hersenen netwerken opgezet om dit te verwerven,

Maar welke specifieke taal het gaat leren,
Russisch, Duits of Frans, is afhankelijk van wat het hoort.

Het is dus ervaringsverwachtend én
ervaringsafhankelijk.

Nu, we leren taal in de vroege kindertijd,
ergens tussen de twee en zes leren we de taal.

Maar we gebruiken taal onze gehele levensduur.
Hetzelfde geldt voor het Hechtingssysteem.

De grammatica van het Hechtingssysteem wat
we leren wordt "interne werkmodellen" genoemd.

We leren verwachtingen voor zelf en de ander in een relatie.
We leren die "grammatica" in de vroege kindertijd,

maar we gebruiken die "grammatica"
gedurende ons gehele leven.

Dus het Hechtingssysteem reguleert echtelijke relaties
en reguleert onze eigen relatie als wij zelf kinderen hebben.

Dus we gebruiken het gedurende ons hele leven.

Mary Ainsworth gaat door: Een hechting is een emotionele band en daarmee is de bijbehorende hechtingspersoon ..

nooit geheel inwisselbaar of vervangbaar door een andere, ook al zijn er anderen aan wie men óók gehecht is.

Dus als je ooit een kind de ouder bij de voornaam ziet noemen,

Dat is raar ... dat is géén authentiek Hechtingssysteem. Daar is iets aan de hand !

In een hechtingsband is er, net zoals in andere affectieve verbintenissen, een noodzaak om nabijheid te handhaven,

verdriet bij onverklaarbare scheiding, plezier en vreugde bij hereniging en rouw bij verlies.

Nu, als ik een kind heb die een ouder afwijst, Nee, ik wil niet op bezoek bij die ouder

Wáár is mijn vreugde bij hereniging gebleven ? Wáár ging het heen? Het is niet écht.

Ouders kunnen chagrijnig zijn. Ik weet zeker dat we allemaal wel "nogal moeilijke ouders" en een "moeilijke jeugd" hebben gehad.

En tóch hebben we nog steeds een band met die ouder. We willen nog steeds de liefde van die ouder.

Waar is rouw om het verlies? Het kind wijst de relatie met de ouder af. Het Hechtingssysteem zál antwoorden met verdriet !!

Dát is gewoon de manier waarop het werkt !! Waar is het verdriet ?

Kinderen Wijzen Ouders Niet Af !!

Laat me dat herhalen: Kinderen Wijzen Ouders Niet Af. Kinderen die ouders afwezen, werden opgegeten door roofdieren.

Genen die toestonden dat kinderen ouders afwezen, werden selectief verwijderd uit de genen verzameling.

KINDEREN WIJZEN OUDERS NIET AF !!

Dus als u een kind de ouder ziet beoordelen of de ouder ziet afwijzen, dan is dat géén authentiek Hechtingssysteem.

Wie wijst er dan ouders af .. de andere echtgenoot.
Echtgenoten wijzen echtgenote's af.

Echtgenote's wijzen ouders af .. dus ik heb
ouderlijke invloed welke neerwaarts gaat naar het kind

en het natuurlijke hechtingssysteem van het kind onderdrukt.
Want ik heb hier een kind die een ouder afwijst !

KINDEREN WIJZEN OUDERS NIET AF !!

Nu, ik ga continu met boze, chagrijnig kinderen om.
Is het een ouder-kind conflict? Oh absoluut, een enorm conflict.

Maar het is nog steeds consistent
met een authentiek Hechtingssysteem.

Kinderen zijn gemotiveerd om zich te hechten aan ouders. Als
die hechting wordt onderbroken of er een belemmering is,

ervaren kinderen verdriet en rouw. En die verdriet en
rouw produceert, wat "protest gedrag" genoemd wordt,

ontworpen om grótere betrokkenheid van ouders te ontlokken
om de emotionele nood van het kind te helpen reguleren.

En dus is authentiek ouder-kind conflict eigenlijk
consistent met het Hechtingssysteem.

Het kind wíl zich binden aan de ouder.

Er is een soort barrière die voorkomt dat het kind zich hecht aan
de ouder en het protest gedrag veroorzaakt; Dáár is het conflict !

Dus wat we doen in de psychotherapie is dat we erachter trachten
te komen wat de barrière is en verwijderen deze. Dat heet therapie.

Wat we zien in Ouderverstoting echter
is een ónthechtingsgedrag.

Het kind wil zich eigenlijk lósmaken van de ouder.

MAAR DAT IS ONBESTAANBAAR !!

Er is een roofdier daar in het gras, die het kind heel graag wil opeten.

Miljoenen jaren van evolutie hebben selectief onthechtings-

gedrag verwijderd uit het zenuwstelsel van kinderen.

Hebben kinderen dan geen problematische ouders en zo ?
Ja, en je ziet een karakteristieke manifestatie:

Ze heten "onveilige hechting" en haar "onveilig vermijdende",
onveilig ambivalente of "onveilig gedesorganiseerde" hechting.

Bowlby praat over al die "vervormde" relaties
[t.o.v. veilige hechting] , dat zijn Doelgerichte Aanpassingen.

Anders gezegd: het kind wil een
relatie vormen met de ouder maar ..

het opvoedingsgedrag is op de één of
andere manier misvormd

zodat het kind vervormt raakt, in haar pogingen
om zoveel mogelijk betrokkenheid van de ouder te krijgen.

Dus al dat conflict, alle die moeilijkheden, zijn consistent met een kind
wat zich wil binden met de ouder, maar daartoe niet in staat is.

Wij zien géén onthechtingsgedrag.
Dat komt gewoonweg niet voor !!!

Kinderen wijzen geen ouders af. Ze worden
opgegeten door roofdieren als ze dat doen.

Authentiek ouder-kind conflict vloeit voort uit een barrière
en is ontworpen om grótere betrokkenheid van de ouders te ontlocken.

Wat gebeurt in Ouderverstoting, daar zien we een ónthechtings
gedrag waarin het kind probeert om de band te verbreken,

hetgeen niet consistent is met hoe het
Hechtingssysteem werkt. Het is een niet-authentieke brein.

Er zijn twee kenmerkende eigenschappen
van het Hechtingssysteem:

De eerste is een bezittelijk eigendomsrecht
ten aanzien van de relatie,

MIJN moeder,MIJN vader,MIJN man,MIJN vrouw,MIJN zoon,
MIJN dochter. Die persoon is van MIJ en ik behoor aan die persoon.

Want als ik maar naar een willekeurige oude
volwassene in de gemeenschap toe ren,

mogelijk dat die volwassene
me niet beschermt tegen het roofdier.

Ik moet naar een specifiek persoon toegaan,
MIJN moeder, om bescherming te krijgen

En ik bescherm MIJN zoon of MIJN dochter,
Ik bescherm niet zomaar een of ander willekeurig kind.

En dus is er kwaliteit van bezittelijk
eigendomsrecht ten aanzien van de relatie.

Wat gebeurt er in de Ouderverstoting ?
Het kind wijst een ouder af. Dat gebeurt nooit.

Dat is nog stééds mijn moeder. Vaak zullen ze
de stiefouder aannemen als mijn moeder of mijn vader,

Dat is niet authentiek hoe het
Hechtingssysteem werkt. Dat kan niet gebeuren.

De tweede is het verdrietreactie
hetgeen door Mary Ainsworth genoemd wordt.

Wanneer een hartstochtelijke relatie
verbroken wordt, is er een verdrietreactie.

In Ouderverstoting,
WAAR is de VERDRIETREACTIE van het kind ?

Het kind is gescheiden van een ouder. Wat is er mee gebeurd?
Dat is een cruciale functie om te begrijpen wat er gaande is.

Het kind hééft een verdrietreactie
op het verlies van de ouder,

aanvankelijk op het verlies
van de gehele gezinsstructuur.

De narcistische ouder "verdraait" de verdrietreactie
van het kind uit woede en wrok tegen de andere ouder.

En dan verwerpt het kind de andere ouder en krijgt een éxtra
heftige verdrietreactie door het verlies van de relatie met die ouder.

En de narcistische ouder verdraait ook die:
die andere ouder is slecht.

"Het ouderschap van die ouder is slecht, dáárhoor voel je je gekwetst."
Omdat deze een slechte ouder is. Ze zijn gewelddadig."""

Elke keer als het kind de afgewezen ouder bezoekt, wil het zich binden
maar doet dat niet want dat veroorzaakt nóg meer pijn. "AU !"

"Er is iets omtrent bij je zijn, wat kwetsend is.
Ik kan mijn vinger er niet opleggen, maar iets doet er pijn."

En dan wanneer ze terugkomen bij de verstotende ouder,
is daar geen hechtingsdrang met de afgewezen ouder,

omdat die daar niet beschikbaar is. Dus de pijn verminderd.
Ik voel me beter als ik met de verstotende ouder ben

Het doet méér pijn als ik bij de afgewezen ouder ben.

Er moet iets zijn wat met jou te maken heeft, de afgewezen ouder,
dat gewelddadig is. De narcistische verstotende ouder heeft gelijk.

Je bent een slechte ouder. Je kwetst me !
Maar het is niet waar..

Het is een misinterpretatie van een authentieke
verdrietreactie die het kind ervaart.

Als we dat gewoon weer rechtekken en het kind helpen
zich te oriënteren op wat hun authentieke ervaring is.

"Het is niet omdat je een hekel hebt aan
die andere ouder, je houdt eigenlijk heel veel van ze."

En je wilt je er een band mee, je wilt geknuffeld worden.
En als dat gebeurt en je je verbind met die ouder, zal al je pijn weggaan.

Dát is de therapie voor Ouderverstoting,
in een notendop.

De symptomen van het kind bij Ouderverstoting
sluiten niet authentiek aan bij hoe het Hechtingssysteem,

een neurobiologisch primair motiverend systeem, werkt.
Deze symptomen zijn niet authentiek.

Maar dat betekent dat eenieder die dit onderzoekt,
een voogdij beoordelaar, een behandelend therapeut,

al die mensen moeten begrijpen hoe
het Hechtingssysteem werkt.

Het is van fundamenteel belang voor de professionele competentie die werkt met deze bijzondere populatie van kinderen en gezinnen,

dat professionals die hiermee werken een behoorlijk en bevoegd niveau van kennis hebben aangaande het Hechtingssysteem.

Laten we afdalen naar het Hechtingssysteem van de verstotende ouder.

De psychologie van de verstotende ouder is een nogal enge plek om te bezoeken.

En met de Borderline processen, heb je al heel wat zaken ..

Met de hechtingsprocessen, krijg je een geheel nieuw niveau van inzicht in de psychopathologie welke zich openbaart.

Ik vind dit niveau het meest fascinerend. Terug naar ons diagram, hier hebben we de activering van de persoonlijkheidsstoornis

en die beëindigd de hechtingsmotivatie van het kind.

Maar een extra patroon welke in de pathologie is waar te nemen, is dit hechtingstrauma ..

in de interne werkmodellen van het Hechtingssysteem van de verstotende ouder.

Het Hechtingssysteem formeert deze "interne werkmodellen van relatie verwachtingen" voor het "zélf" en de ander in een relatie.

Deze interne werkmodellen smelten samen tijdens de kindertijd en adolescentie tot de persoonlijkheidskenmerken en functies.

Het Hechtingssysteem en haar interne werkmodellen van relaties,

reguleert de reacties, zowel aangaande "de vorming" als het "verloren gaan" van nauw verbonden emotionele relaties.

Dus volgens Bowlby: "Geen variabelen hebben grotere gevolgen voor de persoonlijkheidsvorming ..

dan de ervaringen van een kind met zijn/haar gezin. Beginnend tijdens de eerste maanden van zijn relatie met zijn moeder-figuur,

en zich voortzettend gedurende de kinderjaren

en adolescentie in zijn relatie met beide ouders en anderen,

bouwt hij "werkmodellen" van hoe hechtingsfiguren zich waarschijnlijk richting hem zullen gaan gedragen,

in elk van een verscheidenheid aan situaties.

En op deze modellen gebaseerd, zijn ál zijn verwachtingen en daarom ál de plannen voor de rest van zijn leven.

Nogmaals, wat opvalt is dat we hier niet praten over de vroege kindertijd.

Het Hechtingssysteem maakt deel van ons uit en reguleert onze relaties gedurende onze héle levensduur.

Nu, wat er met de trauma relaties gebeurt is:

De narcistische en borderline persoonlijkheidsprocessen zijn het samengesmolten product ..

van de "gedesorganiseerde, gepreoccupeerde hechting" van de verstotende ouder.

En de interne werkmodellen voor de hechtingsfiguren in de verstotende ouder's getraumatiseerde hechtingsnetwerken,

zijn in het patroon van: "Slachtoffer Kind", welke de verstotende ouder als kind voorstelt,

Gewelddadige Ouder, welke de hechtingsmijdende motivatie van de gedesorganiseerde hechting voorstelt ..

en dus voor de beangstigende ouder is het werkmodel "de Gewelddadige Ouder",

en vervolgens de "Verzorgende Beschermende Ouder" welke de afsplitsing is van de hechtingsmotivaties van het kind,

die nu elk kruislings onderdrukt worden, dus één is helemaal ingeschakeld óf helemaal uitgeschakeld.

En dus, in de interne werkmodellen van de verstotende ouder's Hechtingssysteem,

heb ik twee [hechtingspersoon] representerende netwerken voor die ouder gekregen:

de "gewelddadige ouder" en de "verzorgende

beschermende ouder". Dát is mijn splitsing dynamiek.

Dus bij de scheiding wordt het Hechtingssysteem van de verstotende ouder geactiveerd om de verlieservaring te reguleren.

Dus nu heb ik, in de hersenen, twee reeksen van [hechtingspersoon-] representerende netwerken welke actief worden.

Eén in de interne werkmodellen van de ouder's Hechtingssysteem en de andere voor de "actuele" personen.

En kijk, er is daadwerkelijke een één op één overeenkomst hier !!

En dat is ook wat er gebeurt:
De co-activering binnen het Hechtingssysteem,

van twee reeksen representerende netwerken,
één voor de persoon in de actuele gezinsrelatie

en één reeks verankerd in de interne werkmodellen,
creëert een psychologische fusie van deze twee netwerken.

Er is dus een gelijkwaardigheid tussen
de interne werkmodellen en de actuele personen.

En als je dus even het brein inbeeld:
"ik de interne werkmodellen welke actief worden.

En ik heb de actuele personen
welke op hetzelfde moment actief worden ..

Nou goed, dan betekenen die twee ook precies hetzelfde". "
Er is een verlies aan differentiatie.

En dus door activering van beide, worden
zij identiek aan elkaar: Ik heb het slachtoffer kind,

de gewelddadige, doelwit ouder
en de beschermende, verstotende ouder.

Dit is wezenlijk in het begrip over
hoe die inductie van de verstoting plaatsvindt.

Tegenwoordig denkt men dat de verstotende ouder
kwaadspreekt over de andere ouder en adviseren dit niet te doen..

Dat is niet hoe het plaatsvindt. Wat de verstotende ouder doet is:
het kind zóver krijgen, dat het "een slachtoffer rol" aanneemt.

De verstotende ouder doet dit niet uit slechtheid,
zij zijn wérkelijk overtuigd van dit alles.

Herinner je je Millon, die over die waanstoornis sprak ?
Ze geloven wérkelijk dat die andere ouder gewelddadig is,

omdat ze door middel van hun trauma
netwerken activeren. Dát is het waanproces.

Het waanproces is niet slechts dat de ouder
gewelddadig is terwijl deze dat helemaal niet is,

het is de activatie van kindertijd relatiepatronen
die worden opgevoerd binnen de actuele relaties.

Dát is de psychose, "Borderline":
Het verschil tussen neurotisch en psychotisch.

We hebben een onderliggend psychotische proces van
heractivering van de trauma netwerken en een vertelsel opvoering.

En door het kind een slachtoffer opstelling
in te laten nemen ten opzichte van de andere ouder

wordt de doelwit-ouder automatisch
als "gewelddadig" gedefinieerd.

Vanaf het moment dat je de doelwit-ouder als gewelddadig kwalificeert
dan kan de verstotende ouder, "de beschermende ouder" worden !!

Dus deze hele "trauma opvoering"
ofwel "vertelsel opvoering"

concentreert zich op het verkrijgen van het kind als slachtoffer.
Vanaf het moment dat het kind dát aanvaardt, valt alles op zijn plaats.

En dus is dit automatisch de gewelddadige ouder
en ik wordt nu de beschermende ouder.

En door de beschermende ouder te worden, is de narcistische-
borderline ouder in staat de angst omtrent dit trauma te beheersen.

Want door hun getraumatiseerde netwerk over de gewelddadige
ouder en zichzelf en dat dit nu weer wordt geactiveerd, zijn ze angstig.

Echt angstig, plus nog de 'borderline verlatingsangst' en de
'narcistische ontoereikendheid', ze zijn gewoon een "bal van angst".

Maar door het verplaatsen van de verlatings- en ontoereikendheids-angsten naar de andere ouder, kunnen ze die angst verminderen.

Maar ze blijven nog steeds zitten met die trauma angst vanuit het Hechtingssysteem.

Maar door van de andere ouder "de gewelddadige ouder" te maken, zodat IK DE BESCHERMENDE OUDER WORDT van het kind,

het interne werkmodel van het kind en "het actuele kind". kan ik nu mijn angst beheersen.

"Het kind heeft een beschermer tegen de gewelddadige ouder".

Het is een script, van lang geleden .. dat alleen maar wordt opgevoerd ! Maar dan brengen ze het kind naar buiten als "het misbruikte kind".

En dan gaan Therapeuten en iedereen van "Oh wow, we zo bezorgd over misbruik. Misschien is die andere ouder wel gewelddadig".

En we concentreren ons op de doelwit ouder, en kijken of deze gewelddadig is of niet.

En de focus gaat weg van de pathologische ouder.

En het kind is verbonden met de pathologische ouder "Oh je bent mijn fantastische ouder. Nee, nee, ze zijn de beste ouder in de wereld"

Omdat het kind dient als een "narcistische object" voor de ouder;

"Ik moet de fantastische ouder te zijn, zodat het kind mij ziet als fantastische ouder,"

en dus gebruik ik het kind als een narcistische object. Dat is GEEN authentieke relatie !

Maar het ziet er "innig" uit, het ziet er "verbonden" uit, en dus slaan mensen compleet de plank mis !

Ze denken dat het kind in feite nauw verbonden is met de zogenaamde "voorkeurs ouder" en dat de andere ouder

"er moet er iets mis zijn is waarom anders zou het kind die ouder afwijzen. Dat is niet zoals het Hechtingssysteem werkt"

Heeft de andere ouder je negatief beïnvloed ?
Nee .. hélemaal niet ! .. Omdat het wordt ontkend.

Dus de kenmerken hiervan zijn: dat in plaats van te reageren op de actuele personen in de huidige gezinsrelaties,

reageert [opvoeren] de narcistische/(borderline) ouder op kindertijd relatie trauma uit het verleden.

Dus om te begrijpen van wat er gebeurt met Ouderverstoting, we hebben drie verschillende begripsniveaus.

In de kern is er het Hechtingssysteem dat de persoonlijkheidsstoornissen creëert,

maar ook de trauma-netwerken die worden opgevoerd.

Dan hebben we het niveau van de narcistische/(borderline) ouder,

die het eigen gevoel van ontoereikendheid en verlatingsangst naar de andere ouder verplaatst

en het kind beschadigt door het onvermogen om leed te verwerken en de splitsingsdynamiek.

Dan komen we bij het bovenste niveau, de gezinssystemen, waar het gezin niet in staat is om de overgang te maken

van een "intacte" gezinsstructuur naar een "gescheiden" gezinsstructuur.

Om nu de dynamiek van Ouderverstoting uit te leggen:

De scheiding activeert het Hechtingssysteem van de verstotende ouder om de verlieservaring, door de echtscheiding, te reguleren.

De activering van het Hechtingssysteem, activeert het kindertijd trauma in het patroon: "gewelddadige ouder, slachtoffer kind, beschermende ouder".

De activering van het Hechtingssysteem, activeert de interne werkmodellen van hechting,

die zijn samengesmolten tot de narcistische en borderline persoonlijkheidskenmerken.

En dus heb je de verlieservaring die het Hechtingssysteem activeert,

dat zowel de persoonlijkheidsstoornis trekken als het hechtingstrauma activeert, beide verankerd in het Hechtingssysteem.

Echtscheiding veroorzaakt een narcistische wond, die de narcistische persoonlijkheid ervaring van "zelf-ontoereikendheid" activeert.

Jij bent de ontoereikende echtgenoot

En op het hechtingssysteem niveau, zijn dit de interne werkmodellen van "zelf" in een relatie: "Jij bent ontoereikend".

En de echtscheiding activeert de borderline persoonlijkheid "verlatingsangst",

die op het hechtingssysteem niveau, de verwachting van de "ander in-relatie" is.

En zo krijg je dus de activering van de twee persoonlijkheidsstoornis kenmerken.

En dan, als gevolg van de stress, krijg je de decompenserende narcist en de achtervolgingswanen,

ondersteund door het hechting trauma van het "slachtoffer-kind", "gewelddadige ouder".

En dan krijg je de invaliderende omgeving afkomstig van de borderline,

waar de ervaring van het kind wordt vernietigd, zodat het kind een afspiegeling wordt van de narcistische persoonlijkheid.

Ik ben de fantastische ouder. "Jij bent de fantastische ouder".

En de activatie van de verlatingsangst en de narcistische ontoereikendheid.

Dus de óvermatige angst welke is geactiveerd bij de verstotende ouder en die samenhangt met de narcistische ontoereikendheid,

de borderline verlatingsangst, evenals met het hechtingstrauma dat is ingenesteld,

wordt verkeerd geïnterpreteerd als zijnde een DAADWERKELIJKE dreiging die uitgaat van de andere ouder.

Dus de verstotende ouder ervaart AUTHENTIEK die intense angst.

Ze verzinnen dit niet en ze zijn niet zo omdat ze een geméén persoon zijn.

Ze voelen daadwerkelijk een intense angst welke uit al deze netwerken komt,

Maar ze misinterpreteren dit als een authentieke signaal dat de andere ouder een bedreiging vormt.

Nu, is dit een bedreiging voor mij, want ik ben een narcist ? "Nee ik ben geweldig, ze zijn geen bedreiging voor mij." Wat is de dreiging dan ?

In het Hechtingssysteem de bedreiging is gericht aan kind; deze andere ouder vormt een bedreiging voor het kind.

Ze zijn een gewelddadige bedreiging voor het kind. En ze reconstrueren de werkelijkheid om die dreiging ook te creëren.

Nu, hoe treedt dat daadwerkelijk op bij het kind? Het enige wat ze moeten doen met het kind dat terugkeert van bezoek aan de andere ouder,

is het kind zover te krijgen dat het de slachtoffer rol op zich neemt.

Hoe ging het bij je ouder; "Oh, oké !", Oh .., de ouder beantwoordt het kind met dalende emotionele toon.

Daarmee aan het kind het signaal gevend, dat het níet het juiste antwoord was.

De jongen zegt: "Nou, het was nogal saai .."; "Oh mijn god, hadden níets voor jou om je mee bezig te houden ?"

"Oh, en ze krijgen je slechts zo zelden te zien, hoe komt het dan dat ze niet beter voor je zorgen"

"en je dingen geven om je te vermaken. Ik kan het niet geloven ! Ze zijn zo egocentrisch en zo egoïstisch;"

En dus de verstotende ouder reageert overdreven op wat in wezen, nórmaal gemiddelde zaken zijn.

Maar ze reageren óverdreven en communiceren naar het kind dat dit op de één of andere manier "gewelddadig ouderschap" is.

Dat ze niet SPECIAAL genoeg behandeld worden, .. dat is de narcist !

Jij wordt niet erg speciaal behandeld.

En ze geven het kind de thema's [waarop het kind dan kan acteren]:

De andere ouder is egoïstisch. "De andere ouder heeft agressie beheersingsproblemen."

Het kind zegt: "Ja, vader vertelde me om de vaatwasser te legen en werd écht boos op me toen ik dat niet deed",

Hij werd écht boos en strafte me vervolgens;
Normaal gemiddeld ouder-kind gebeuren !!!

"Oh, ik kan het níet geloven. JIJ moet zijn werk voor hem doen ?
Oh ik kan niet geloven ... Hij heeft al zo weinig tijd met jou .."

"Waarom brengt hij niet gewoon zijn leuke tijd door met jou door.
Waarom denkt hij ... Oh hij is zo egoïstisch."

"Hij heeft van die agressie beheersingsproblemen,
nét als met mij en tijdens ons huwelijk."

Nu, oppervlakkig bezien, bekritiseert
deze ouder de andere ouder ??

Nee, zij zijn fantastisch en begripvol naar
het KIND, dat die andere ouder bekritiseert !!

Dus zij krijgen de gelegenheid om zich te verschuilen
áchter het kind !! En het kind gelooft hun woorden.

Het kind gaat geloven "Ik ben degene
die kritiek levert op de andere ouder."

"En déze ouder is gewoon fantastisch en steunt me.
Deze luistert écht naar mij."

Dus therapeuten, beoordelaars die het kind vragen:"levert de éne
ouder kritiek op de andere?"; "Nee, ík ben degene die bekritiseert";

Het kind neemt de verantwoordelijkheid hiervoor.
Maar het is een beschadiging die zich openbaart ..

Eén van de symptomen van narcisme is: Uitbuiting.

Ze wekken de symptomen van het kind op
en dan vervolgens exploiteren ze die symptomen.

Eén van de grote exploitaties hiervan is:
omdat het kind symptomatisch is,

kan de narcistische ouder effectief, het recht op gezag en bezoek van de andere ouder, vernietigen,

én rechterlijke bevelen terugdraaien, omdat "Ik ben het niet, het is het kind."

"Het kind weigerde uit de auto te komen. Wat moet ik dan ? Het kind uit de auto sleuren ? "

En op die manier verschuilen ze zich achter de symptomen van het kind.

Rechtbanken sanctioneren geen kinderen voor het negeren van gerechtelijke bevelen en zij zullen de verstotende ouder niet sanctioneren

want hóe kun je bewijzen dat het de verstotende ouder is die dit bij het kind veroorzaakt ?

Het kind zegt: "ik ben degene die het doet." Kortom, dát is hoe deze hele dynamiek ontstaat !

De verstotende ouder krijgt het kind zover dat het de slachtofferrol aanneemt. Vanaf het moment dat het kind de "slachtofferrol" aanneemt,

is de andere ouder automatisch gedefinieerd als "gewelddadig", hetgeen de verstotende ouder in staat stelt om de "beschermende ouder" te zijn.

Dus je hebt de trauma-netwerken welke de waanprocessen voeden, "de achtervolgingswanen".

De interne werkmodellen van de verstotende ouder's getraumatiseerde hechtingsnetwerken,

zijn in het patroon: "volledig-slechte" gewelddadige ouder, slachtoffer-kind en "volledig-goede" beschermende ouder.

En dan door de ondermijnende communicatie van de invaliderende omgeving, afkomstig van de verstotende ouder

die hele opvoering waarbij het kind wordt aangezet om de "slachtoffer-kind" rol aan te nemen,

welke automatisch de andere als gewelddadig neerzet en automatisch de nieuwe ouder de "de beschermende ouder" laat worden.

En dat is een belangrijke eigenschap, die "beschermende ouder" rol.

Want dát is de rol waarmee deze ouder de

trauma angst beheersbaar kan houden.

Dus je zal dit in ruime mate gedemonstreerd zien door de narcistische/(borderline) ouder. "IK BEN DE BESCHERMENDE OUDER".

Het "gewelddadige" onderdeel zal worden uitgevoerd door het kind. Het is het kind dat de andere ouder beschuldigt van misbruik.

En af en toe zal de narcistische/(borderline) ouder nog een beetje "olie op het vuur" gooien:

"Het is net als met mij in dat huwelijk. Ik weet precies hoe het kind voelt."

Dus ze steunen het kind wel enigszins om dit te doen, maar echt, de centrale rol is die van de "beschermende ouder".

Een zin die u vaak te horen krijgt van een narcistische/(borderline) ouder: ik wil gewoon wat het beste is voor het kind.

Het klinkt geweldig, nietwaar ? Weet je wat ? We willen ALLEMAAL wat het beste is voor het kind.

Het heeft de implicatie: "ik wil wat het beste is voor het kind",

"in tegenstelling tot de andere ouder, die zo egoïstisch is en alleen denk maar denkt aan hun eigen behoeften."

"Ze willen alleen maar met het kind zijn, terwijl het kind dat niet wil. En ze willen het kind niet de hele tijd met mij laten doorbrengen."

Wat is dat vreselijk egoïstisch van deze ouder !!! Dát is de onderliggende boodschap,

die gecommuniceerd wordt door: Ik wil gewoon wat het beste is voor het kind.

Ze proberen zich als de volledig fantastische ouder te presenteren.

Dus, als je een ouder tegenkomt die zich als helemaal fantastisch voordoet, wees op je hoede !!

Soms zal ik voor klinisch psychologen een "detective metafoor" gebruiken.

Wij komen op een plaats delict en we verzamelen informatie, klinische gegevens, en proberen te achterhalen wat er gebeurd is.

Dus als je naar die metafoor kijkt, voor een detective,
stel je een detective voor die op een plaats delict aankomt

en een geschreven briefje vindt dat zegt:
Mijn naam is Bill Smith en ik heb deze moord begaan;

Zou je dan ook gaan van "Zaak opgelost. Ik heb een bekentenis
van Bill Smith" Dat zou een nogal belabberde detective zijn !

Als er een kind bij je komt en zegt,
ik haat mijn andere ouder, deze is gemeen tegen me !

Je zou een behoorlijk slechte psychiater zijn als je alleen
maar zou zeggen: "oh oké, nou dat zal dan wel zo".

Er is allerlei ingewikkelde dynamiek: rolwisselingsrelaties,
intergenerationele coalities, trauma opvoering.

We moeten dit VEEL DIEPER onderzoeken !!

Dus, het trauma en al dit spul produceert deze
slachtoffer kind - "gewelddadige ouder" opvoering,

wat dan het Hechtingssysteem van het kind onderdrukt.
Het kind ziet zichzelf als slachtoffer.

Het Hechtingssysteem bindt niet aan "het roofdier".
Het bindt aan "de beschermende ouder".

Als de verstotende ouder de andere ouder als "de dreiging" bestempelt,
als "het roofdier", schakelt dát het Hechtingssysteem van het kind uit.

Daarom zien we hier
een niet-authentiek Hechtingssysteem.

Het is uitgeschakeld door de definitie van die ouder
als "de bedreiging" of "het roofdier".

En wat je ziet is het zich verbinden met, of de nabijheid zoeken
van de beschermende ouder, de verstotende ouder.

Ze willen niet bij die ouder vandaan gaan !!
Nu, als je iets begrijpt van het Hechtingssysteem,

bij een Veilige Hechting, verkent het kind de wereld
en komt weer terug om zich te melden,

en gaat dan weer weg om de wereld te verkennen,

en komt dan terug om zich te melden,

Maar zij houden zich bezig met normaal gemiddeld verkennend gedrag, omdat ze veilig zijn voor roofdieren.

Wanneer we kijken naar Ouderverstoting, houdt het kind zich niet bezig met normaal gemiddeld verkennend gedrag ..

van het vormen van een onafhankelijke relatie met de andere ouder.

Ze streven er naar voortdurende nabijheid te handhaven van de "beschermende ouder". Dat is een indicatie van Onveilige Hechting.

Maar mensen kijken naar die relatie en zeggen:
Oh, kijk eens hoe gehecht ze zijn,

alsof het een teken van Veilige Hechting is.
Dat is het niet !! Het is een Onveilige Hechting.

Als u het Hechtingssysteem begrijpt,
Dan springt dit er gewoon meteen uit.

En de wijze waarop het kind zich vormt, omdat het een onveilige hechting heeft met een narcistische/(borderline) ouder,

De manier om die hechting te versterken,
is door de vorming van die coalitie, die "wij tegen zij"

"Dus nu ben ik verbonden met die ouder, want het is WIJ tégen die andere ouder, hetgeen een methode is om die onveilige hechting te beheersen."

Dus de uitgelokte symptomatische
afwijzing van de andere ouder, door het kind,

definieert de afgewezen, doelwit ouder als de ontoereikende en helemaal verlaten ouder. "Jij bent de slechte ouder."

De narcistische/(borderline) ouder verdrijft psychologisch,
door middel van projectieve verplaatsing naar de andere ouder,

de narcistische angst van "ontoereikendheid"
en de borderline "verlatingsangst".

Jij bent de ontoereikende ouder en persoon, niet ik.
Jij bent de verlaten ouder en persoon, niet ik.

"Ik ben de ideale volledig fantastische ouder die nóóit in de steek gelaten zal worden door [het narcistische object van] het kind."

Dus het kind dient zowel ter versterking van de narcistische afweer, welke is uitgedaagd door de scheiding,

als het verdrijven van de bezorgdheid met betrekking tot de verlatingsangst en ontoereikendheid naar de andere ouder.

Kernberg spreekt over "het narcistische object".
De behoefte om geïdealiseerde objecten aan te sturen

en deze te gebruiken bij pogingen om de omgeving te manipuleren en exploiteren en om potentiële vijanden te vernietigen,

is gekoppeld aan een buitensporige trots op het in BEZIT hebben ..

deze perfecte voorwerpen welke volledig toegewijd zijn aan de patiënt.

Hij heeft het over Narcistische Persoonlijkheidsstoornis. Ik denk dat dit "Recht in de roos is" inzake wat er gebeurt bij Ouderverstoting.

Dat wanneer het kind "zich overgeeft" aan de narcistische ouder ..

en aan de overtuigingen van de [narcistische ouder], wordt narcistische verwennerij aan het kind toebedeeld.

En het kind wordt gewoon gezien als "O, jij bent het fantastische kind, want ik ben fantastische ouder en zijn we niet geweldig."

We zijn gewoon geweldig in deze samensmelting.

De narcistische ouder idealiseert dit fantastische geïdealiseerde "object van het kind"

en gebruikt deze bij pogingen om de omgeving te manipuleren en de te besturen:

"Kan me niet schelen wat het dwangbevel zegt, je krijgt geen gezag."

"IK zal het kind bezitten, als een symbool van mijn overwinning op jou. Ik ben de betere ouder, kijk maar want ik kreeg het kind"

En om de potentiële vijand te vernietigen: de andere ouder.
"Jij hebt mij niet gewaardeerd voor mijn narcistische belangrijkheid."

Je verdient het om te lijden. Je verdient het !!"" "

Dat is een ander kenmerk van de narcist (gebrek aan empathie).

En het is gekoppeld aan de buitensporige trots in "het bezit van het kind".

"Het kind is mijn eigendom,
welke volledig toegewijd is aan mij, de ouder"

Het is een zéér destructieve relatie voor het kind !!

De kwestie van de Ouderverstoting gaat níet om het Gezag over kinderen,
maar gaat om Het Beschermen Van Kinderen !!!

Het is van cruciaal belang dat we dat gaan te begrijpen, dat dit geen
gezagskwestie is. Dit is een kwestie van de bescherming van het kind !

Het kind wordt gebruikt in een rolwisselingsrelatie met een narcistische
ouder om in de behoeften van die narcistische ouder te voorzien.

Dat is zéér destructief voor de gezonde emotionele
ontwikkeling van het kind !

En dus is hier uw volledige diagram.
Hier is het algehele proces

Gedesorganiseerde hechting activeert een
persoonlijkheidsstoornis, activeert een trauma netwerk,

waardoor de achtervolgingswanen worden gevoed
en de decompenserende, de narcistische ontoereikendheid

en de verlatingsangst worden verdreven uit de narcistische/(borderline)
ouder door projectieve verplaatsing naar de andere ouder.

Op de achterkant hiervan zijn een reeks referenties te vinden.

Als u geïnteresseerd bent in meer informatie over dit,
ik heb een aantal dingen hierover geschreven op mijn website.

Het toepassen in de therapie aangaande het werken met de verdriet-
reactie van het kind, het bezien van enkele van de juridische implicaties.

Als er één ding is dat ik zou willen suggereren ..

als onze aanpak van een op hechting-gebaseerd model
van Ouderverstoting,

is om te erkennen dat deze kinderen en gezinsprocessen
een speciale populatie van kinderen en gezinnen zijn

dat gespecialiseerde professionele expertise, kennis en opleiding vereist om effectief te diagnosticeren en te behandelen.

In hechtingstheorie, in persoonlijkheidsstoornis dynamiek en in waanprocessen.

Dus we moeten ons begrip hiervan verbeteren om het effectief te kunnen behandelen.

De andere functie is dat het laat zien, dat als we de theorie funderen in de gevestigde concepten,

het tot een veel groter begrip leidt dan alleen met het PAS en Gardner model rondhollen en daar steeds maar weer over debatteren.

Laten we stoppen met hierover ruzie te maken.

Laten we de Geestelijke Gezondheidszorg samenbrengen om de psychopathologie te herkennen en er aan te doen we eraan kunnen doen.

Hiermee stel ik me beschikbaar voor vragen van de mensen.
Tom Dellner: Geweldig dank je wel Dr. Childress,

Ik zal beginnen met een aantal van het virtuele publiek en ik verontschuldig me van tevoren,

er is geen kans dat ik aan allemaal toe zal komen, we hebben bijna honderd vragen gehad afkomstig uit het virtuele publiek.

In ieder geval laat ik hier een begin maken:

Wat voor soort van psychopathologie wordt in het algemeen gevonden bij kinderen waarbij Ouderverstoting plaatsvindt

en wat heeft de neiging om zich onmiddellijk te manifesteren en wat zou zich later in de volwassenheid manifesteren?

Dr. Childress: Ik zou een metafoor van een buikspreker's pop gebruiken.

Het kind heeft de authenticiteit verloren en hun zelf-authenticiteit.

En dat zal gevolgen hebben.. Omdat het een Transgenerationele overdracht van Hechtingstrauma is, zal het gevolgen hebben ..

voor hun toekomstige huwelijkse relaties en voor hun toekomstige relaties met hun eigen kinderen, waarbij dit trauma wordt nagespeeld.

Ik heb een posting op mijn blog. Eén van de dingen die te maken heeft met de oorspronkelijke bron van het trauma ..

Eén van de dingen over mijn werk, omdat ik een soort van een "brein man" ben,

is dat er zich "bestanden" binnen in het Hechtingssysteem bevinden, de "Interne Werkmodellen" of "Schema's".

En bij het werken met mensen, zal ik op de aanwezigheid van die bestanden testen en zien wat daar op terugkomt,

en dan beginnen om de broncode van die bestanden in het Hechtingssysteem te lezen.

En wat onderscheidend is, is een deel van die broncode, de rolwisseling-relatie, "het gebruik maken van het kind",

de afkapping van de relatie van het kind, kenmerkend is voor seksueel-misbruik slachtofferschap.

Interessant genoeg worden borderline persoonlijkheidsstoornissen óók in verband gebracht met seksueel-misbruik slachtofferschap.

Ik vermoed..En ik wil níet zeggen dat het kind in de huidige situatie seksueel was misbruikt. Daar wil ik heel duidelijk over zijn, dát zeg ik niet.

Wat ik wil zeggen is, dat er een trauma is, mogelijk een seksueel-misbruik trauma,

dat bij de familie binnenkwam een generatie of twee eerder en nu door de familie heen golft.

Dus wat we nu zien met Ouderverstoting is een iteratie in de tweede of derde generatie van een seksueel misbruik trauma eerder.

En zo, in de context van de onderhavige pathologie, zullen we dat door de generaties heen blijven zien golven.

Wel minder met elke generatie, terwijl het zijn weg voortzet. Maar je zal de rolwisseling-relaties zien ..

bij het huidige kind wanneer deze opgroeit met eigen kinderen en deze weer gebruikt worden in een rolwisseling-relatie,

Er zullen waarschijnlijk echtelijke moeilijkheden zijn.

Veelvuldig door het onverwerkte verdriet, zul je verderop

depressieve reacties gaan zien, mogelijk middelenmisbruik.

Er is iets over te vinden in de literatuur maar we moeten meer onderzoek doen naar dit soort dingen.

Bij de huidige situatie, en dit is waarmee ik in de "diagnose ervan" beland, wat je zult zien bij de kind symptomen manifestatie,

is een karakteristieke set van vijf narcistische-borderline persoonlijkheidsstoornis symptomen.

Wat het kind laat zien, is niet oppositioneel-opstandige gedrag. Het is borderline grootheidswaan in het beoordelen van de andere ouder,

een gevoel van bevoegdheid, een hooghartige en arrogante houding, een verlies aan empathie en de splitsing dynamiek.

Eigenlijk krijgen we een kind dat een persoonlijkheidsstoornis aan het ontwikkelen is, terwijl we staan te kijken.

En dus is dat de pathologie waar het op dit moment over gaat, plus nog een waanstoornis over de doelwit ouder die een slechte ouder zou zijn.

Dus ik heb hier een waanstoornis, Ik heb Hechtingssysteem verstoringen, ik heb persoonlijkheidsstoornis dynamiek.

Allemaal door het pathogene ouderschap van een narcistische/(borderline) ouder.

DIT is GEEN gezagskwestie.

Dit is een kwestie van de Bescherming Van Het Kind.

Tom: Ik zal nog een paar vragen uit de virtuele publiek stellen alvorens me te wenden tot de live-aanwezige groep.

Deze vraag is binnengekomen, verwoord op een aantal verschillende manieren, maar het is een vaak gestelde vraag.

Een leerling merkte op dat hij het zeer nuttig vond dat u de narcistische en borderline kenmerken koppelde

aan het hechtingsmodel om het proces uit te leggen, en velen vroegen zich af ..

of je Ouderverstoting ook vaak tegenkomt in de afwezigheid van een narcistische/(borderline) ouder ?

Dr. Childress: Het hangt af van hoe je het Ouderverstoting definieert.

Dus ik definieer het als onlosmakelijk verbonden met narcistische/(borderline) persoonlijkheid.

Dus nee, ik zou géén op hechting gebaseerd model van de Ouderverstoting zien in de áfwezigheid van een narcistische/(borderline) persoonlijkheid.

Nu, je zou iets anders kunnen hebben, maar het is geen op hechting gebaseerd model van de Ouderverstoting.

En door het zó te doen kunnen we beginnen te omschrijven waar we het hier over hebben.

Het is dus niet álles onder de zon, het gaat over déze specifieke zaak.

Nu, wat ik wél heb gezien, omdat persoonlijkheidsstoornissen dimensionaal zijn, kunnen ze zich vermengen,

doordat ze allemaal ingebed zijn in de hechtingsnetwerken en dus niet verdeeld zijn in verschillende categorieën.

Ik heb complexe mengsels gezien: narcistisch/(borderline) primair narcist, narcistisc/(borderline)ne primair borderline.

De primair narcisten zijn vooral mannen, de primair borderline zijn meestal vrouwen.

En ze hebben verschillende soorten van eigenschap manifestaties.

De borderline manifestatie zal een sterker verlatingsangst proces hebben. De narcistische manifestatie ..

zal meer hebben van het grandioze narcistische object. "Ik ben de fantastische ouder" maar in een wraakzuchtige gedaante.

Ik heb ook gezien narcistische/(borderline) anti-sociaal. Die combinatie is écht kwaadaardig.

Het heeft een "huiselijk geweld" kwaliteit, waarbij het kind als een vergelding tegen de andere ouder wordt gebruikt.

Ik had een vader in zo'n geval die zei "Ik ben erop uit de moeder te vernietigen. Ik zal haar failliet laten gaan".

Hij zei dat in een interview met mij. Ik reageerde van "wow, oké ..". Ik heb narcistische/(borderline) theatraal gezien.

De vader was zo fragiel en "oh mijn moeder behandelde me zo slecht"
En dus is er een theatrale kwaliteit aan verbonden.

Ik heb narcistische/(borderline) obsessief-compulsief gezien.
Dat was met een ouder die zeer religieus was gericht.

Opnieuw de vader was zeer kritisch over de moeder door haar zonde
en het verlaten van de echtscheiding en het verlaten van de relatie.

En dus had hij een pietluttige obsessief-compulsieve
kwaliteit, samen met de narcistische/(borderline)

En zo kan er een complexe mix
van persoonlijkheidsdynamiek zijn.

Tom: Nog één. Welke persoonlijkheidskenmerken of
andere factoren kunnen een kind min of meer gevoelig..

voor de narcistische/(borderline) ouder
en uiteindelijk Ouderverstoting?

Dr. Childress: De narcistische/(borderline) ouder is
buitengewoon goed in hetgeen ze doen !

Ze zijn buitengewoon pathologisch en die pathologie
kan worden opgewekt bij elk willekeurig kind.

Kinderen zijn zó "ontworpen" dat zij ouders
sociaal raadplegen voor betekenis opbouw.

Omdat de hersenen van het kind onvolgroeid zijn, en het brein realiseert
zich dat. Het zal niet zélfstandig betekenis geven bij een kind.

Want als ik, als een kind, betekenis geef aan iets,
zou ik het wel eens helemaal verkeerd kunnen hebben.

Ik kan van een klip afvallen, opgegeten worden
door een tijger, allerlei slechte dingen.

Dus kinderen zijn ontworpen om ouders
sociaal te raadplegen. Daar zijn véél studies over.

Het kind is een beetje in de war, een dubbelzinnige situatie,
ze kijken ze naar hun ouders. Wat betekent dit ?

En dus een echtscheiding, en gezinsontbinding:
zéér dubbelzinnige situatie.

Het kind zal naar de ouder kijken. "Wat betekent dit ?" Ze kijken

naar de doelwit ouder en deze doet wat we ze vertellen om te doen,

wat is in wezen zeggen: "Oh, het gaat niet over jou"
Ze geven een vaag antwoord, ze trianguleren het kind niet.

De narcistische ouder zegt: "Het gaat over de ándere ouder,
dít is wat het betekent: Ze zijn een slechte ouder"

Deze geeft hen een antwoord !
Dus het kind neemt dit antwoord over.

Plus, als het kind zich overgeeft aan
de narcistische/(borderline) ouder,

vermijden ze de de pathologie van die ouder.
Er is níets zo giftig als een narcistische woede aanval.

Narcistische woede combineert woede en wálging. Het is zéér
verontrustend voor een kind om woede en walging te zien.

Borderline woede, is die inténse felle woede
die heel chaotisch is, en het is gewoon onhandelbaar.

Het kind wil die ouderlijk woede vermijden.

Door zich over te geven aan de ouder,
worden zij het geïdealiseerde object.

Het is dus een zeer krachtig verleidingsproces. Let op het
woord "verleiding". Nogmaals, dat is naar mijn mening ..

het sneeuwbal effect, de broncode, vanuit seksueel misbruik
een aantal generaties ervoor; er is een "verleiding van het kind".

Damian: Ik ben Damian Nathope en mijn vraag is naar aanleiding
van het evolutionair perspectief, waar u het over had.

En het evolutionair perspectief, voor zover ik weet, voor hechting
van het kind was eigenlijk met de moeder en niet met twee ouders.

In feite, evolutionair perspectief zou ook zeggen dat monogamie nooit
het gemeenschappelijke, alleen het actuele gezinsverband is geweest.

En dus evolutionair, was er geen garantie aangaande wíe
de vader was en óf de vader er zou zijn ..

en of de vader een belangrijke rol voor het kind zou hebben.
Ik ken twee culturen in Zuid-Afrika, welke tot de oudsten behoren.

Een vijftienduizend jaar, is nooit veranderd,
één tienduizend, het "Has" volk.

Zij beschouwen een kind niet eens te behoren tot één familie.
In feite is de hele stam voedt het kind op.

En dat hebben ze gedurende vijftien duizend jaar zo gedaan .
Het San volk van Zuid-Afrika, de San bosjesmannen,

deze hebben eigenlijk een relatie waar de
ouders komen en gaan.

De vader die blijft, maar de moeder komt en gaat,
afhankelijk van wie met voldoende voedsel kan ondersteunen.

En dus was ik ook benieuwd of er, zelfs in onze
westerse cultuur, een multicultureel aspect aan zit ?

Want ik hoor alleen maar vader en moeder, hoe zit het bij adoptie ?
Want dan zijn het niet de oorspronkelijke biologische ouders.

Dus zou er dan geen hechting zijn
of zou het van invloed zijn op de hechtingsverbintenis ?

Of, ik vroeg me ook af, wat als de ouders homoseksueel
waren: twee vrouwen of twee mannen...

Dr. Childress: Hier is hoe het Hechtingssysteem functioneert:

Het brein is ervaringsverwachtend en
ervaringsafhankelijk.

Dus zijn er ervaringsverwachtende zones, die verwachten een relatie
met een moeder figuur, verwachten een relatie met een vaderfiguur.

Nu naast ervaringsverwachtend,
is het brein ervaringsafhankelijk.

Het brein verwacht taal, maar wélke
taal dat is, leert het door ervaring.

End dus verwacht het Hechtingssysteem
hechtingsverbindingen te hebben.

Er zullen volwassenen zijn die voor mij zullen zorgen.

Een aanleg voor mannelijke en voor vrouwelijke. Omdat het wat beter
leert en er bij hechting een vooringenomenheid in die richting is.

Maar als het nu een ervaring van twee moeders krijgt, oké prima.
Ik leerde Duits of ik leerde Duits met een Noord-Duits accent.

Ik leerde vijf verschillende accenten van het Chinees.
Dus wij kunnen dialecten leren, we kunnen accenten leren.

We kunnen leren van ervaringsafhankelijk.

Maar daaronder is een ervaringsverwachtende.
Fundamenteel voor het Hechtingssysteem en het begrip hieromtrent,

is dat het een primair motiverend systeem is,
dat hechting van kinderen aan de ouders bevordert.

Hoe dat in werkelijkheid tot uiting komt in een
bepaalde situatie, zal uniek en individueel te zijn.

Nu, is er een verschil tussen moeder en vader?
Ja, in de vroege kindertijd.

Nu heb ik geen onderzoeksresultaten hiervan omdat we nog in een
vroeg stadium van begripsvorming omtrent het Hechtingssysteem zitten.

Maar vanuit mijn begrip omtrent
de ontwikkeling van het kind en mijn ervaring

is er een sterkere hechting van kinderen naar ouders
welke zich openbaart in de pre-adolescente jaren,

en plotseling gaat het kind van, "Oh, vader is er ook"

En dus is er meer gelegenheid voor vaders
om betrokken te raken bij voetbal en al dat soort dingen.

En dan zijn er veranderingen die plaatsvinden in de adolescentie
en dus moeten we kijken naar het algehele ontwikkelingspatroon.

We moeten begrijpen dat de dingen niet 'vastgeklonken'
zitten in de hersenen van het kind..

maar het onderliggende Hechtingssysteem begrijpen
en hóe dat functioneert.

Het andere fenomeen waarvoor ik wil waarschuwen is
te zeggen Oh, het kind is gehecht aan de moeder

en de vader is niet zo erg belangrijk, dus een kind
dat een relatie met de vader afwijst is geen probleem.

Nee, dat is wel een probleem !

Vaders zijn nét zo belangrijk. De vader-dochter relatie is enorm belangrijk. Vader-zoon relatie is enorm belangrijk.

Dus alleen omdat we bij de vroege kinderjaren meestal aan de moeder denken, maakt dat de rol van vaders in hun leven niet minder belangrijk.

Nu, ooms zijn belangrijk. Andere familie ook. Ja en daar we krijgen we veel van te zien.

Adoptie, ik vind het interessant dat adoptief kinderen vaak willen teruggaan en hun biologische ouder willen gaan zoeken.

Ik denk dat dit gewoon een rimpeling van de "ervaring-verwachtend" in hen is.

Ze weten: dit mijn vader, dit is mijn moeder. Dit is door wie ik ben opgevoed. Dus het ervaringsafhankelijke zegt "Ik heb een vader en moeder".

Maar een kleine rimpeling van het ervaringsverwachtend effect zegt "Ik vraag me af wie mijn biologische moeder was ?"

Dit heeft een vraag daarover en dus is het ingewikkeld.

Bonnie: Goede middag of ochtend. Mijn naam is Bonnie Delgado en ik ben hier bij Psychologie 80... ben ik vergeten. Het maakt niet uit.

Een hypothetische situatie:
Een jong meisje in een situatie die je beschreef,

zegge veertien jaar oud, verblijft bij de narcistische ouder en elimineert de andere ouder in haar leven, volledig,

Maar dan, na tien jaar laten we zeggen, komt ze terug en dan elimineert de narcistische ouder in haar leven.

Ten eerste, is er een besef van wat er gebeurt ?

Of een groei in persoonlijkheid waardoor deze inzag wat er was gebeurd ?

En dan ook nog dat zij mogelijk borderline persoonlijkheidsproblemen vertoonde

en dat die dan afkomstig zijn van wat u zojuist gezegd hebt, nietwaar ?
Dr. Childress: Mm-hmm.

Eén ding wat mijn aandacht heeft: borderline persoonlijkheden

produceren borderline persoonlijkheden, narcisten produceren narcisten.

Dus als we een kind bij een persoonlijkheid gestoorde ouder laten,
is er een grote kans dat deze symptomen ook zullen opkomen bij het kind.

Zodra je "de afkapping" toestaat

Bowen, als een gezinssysteem therapeut, spreekt over "de emotionele afkapping" en dus is dat het concept welke ik zou gebruiken.

De afkapping in een gezinsrelatie is pathologisch.

Er is een probleem. En dus het toestaan
van welke afkapping dan ook, is problematisch.

In het kader van therapie: ik wil me hiervan ontdoen.
Ik wil gezinsrelaties herstellen.

Ik heb met een moeder gewerkt die schizofrenie had.
Dat is oké. De kinderen houden van de moeder met schizofrenie.

Let op haar medicatie en pas deze zo nodig aan
en het kind kan zich verbinden met de ouder.

En dus als ik een kind heb met een narcistische of borderline
ouder, willen we dat ze zich verbinden met die ouder.

We willen gewoon aanpassen voor de pathologie
van de ouder, zodat het niet het kind beschadigt.

En één van de invloeden die daarvoor geschikt is,
is de relatie met de gezonde gemiddelde ouder.

Dus ik wil alle afkappingen elimineren.
Ik hou niet van afkappingen, waar dan ook.

Zodra er een afkapping is van de doelwit-ouder,

één van de hindernissen die je zult tegenkomen om de relatie
te herstellen is de verdrietreactie van het kind

Omdat het kind rouwt om die ouder.
In normale ontwikkeling, sterft de ouder en rouwt het kind.

In de Ouderverstoting, rouwt het kind
en doodt zo psychologisch de ouder,

om zo de verdrietreactie
te verwerken en te beheersen.

En dus, als het kind dat heropent, zullen ze zich opnieuw moeten openstellen aan al hun rouw en verdriet.

"De ouder is dood, ik neem maar aan dat ze dood blijven."
want dan hoef ik daar niet mee te worstelen.

Dus wanneer je met Ouderverstoting te maken krijgt,
is er een grote kans dat het een levenslang ding gaat worden.

Nu, er is ook een ontwikkelingscurve waarmee ik werk
in normale gezinnen, adolescenten en jong volwassenen.

Het kind gaat de wijde wereld in
en er is een scheiding van het gezin.

Maar typisch rond de leeftijd van 25-35
is er een hereniging en het herstel van de relaties.

Dus hoe slecht die adolescentie periode ook was, wanneer
het kind 35 is hebben ze barbecue met moeder

en is alles hersteld en lachen ze
over wat een moeilijke jeugd ze hadden.

Er is dus patroon in die terugkeer na scheiding.
En dat zou mogelijk een rol hierbij kunnen spelen.

De andere eigenschap welke ik opmerkte is dat
de narcistische/(borderline) ouder er soms zó erg aan toe is,

dat het kind de pathologie herkent. Wanneer dat gebeurt, gaan ze
gewoon van "wow, die ouder is ziek" en ze ontsnappen aan die ouder.

Maar meestal is het te verraderlijk
en is het te moeilijk om te ontsnappen.

Tom: Eens kijken of ik dit kan verwoorden:

Is de dynamiek van de hechtingsstoornis "Ouderverstoting"
en uw rol in het verstrekken van therapie en behandeling,

zijn die gecompliceerd, wanneer bij ouders het huwelijk
nog steeds intact is en er geen intentie om te scheiden is ?

Dr. Childress: Dat kán gebeuren. En voorafgaand aan
de verstoting zie je een aanloop in dat proces.

Nu, terug naar gevestigde concepten,

het gezin is in wezen, vanuit een gezin-systeem perspectief,
wordt het kind getrianguleerd in de echtelijke conflict

door middel van een intergenerationele coalitie
met de ene ouder tegen de andere ouder.

Dat is uitermate gebruikelijk.
Dat is niets bijzonders. Dat komen we de hele tijd tegen.

En vanuit een "Ouderverstoting Syndroom" model,
zou ik zeggen dat dát is wat die "milde-tot-matige" omvatten.

Het is de negatieve ouderlijke invloed die we de hele tijd tegen komen:
Ouders hebben invloed op kinderen en het is problematisch.

Het overschrijdt een grenslijn, niettemin, wanneer we een narcistische-
borderline ouder hebben die het kind écht begint te beschadigen.

Nu hebben we een ernstige pathologie onder ogen.
Dus dáár zou ik een dichotome afkapping tekenen.

En ik zou de symptoom manifestatie van het kind bekijken of ik daar een
specifieke set van de symptomen zie welke die afkapping dienen.

Als het binnen het gezin voorkomt, dan ga ik op zoek naar
ruwe gezinssysteem contouren van een intergenerationele coalitie.

En, voorafgaand aan de scheiding, heb ik nog niet de volledige
activering van de narcistische ontoereikendheid en de verlatingsangst.

Omdat ze zijn nog steeds binnen het gezin zijn. Maar die ouder of
die echtgenoot is nog steeds een zeer problematisch echtgenoot.

En het zou kunnen leiden tot een echtscheiding verderop ...
Maar ja, het wordt echt complex.

Bucatta: Mijn naam is Bucatta Logby.
Ik ben in "Psychological Assessment 1", Dr Rich z'n klas.

Ik wil u bedanken voor een dergelijk volume,
volume aan informatie die u ons vanmiddag hebt gegeven.

Ik ben benieuwd of er enige invloed van de omringende familie zou zijn.
Die heer had eerder de Afrikaanse culturele invloed genoemd.

Om het te repareren. Want het klinkt alsof,
als er niets gedaan wordt het gewoon een cyclus is,

verder en verder, en verder en verder: Narcistische kinderen,
narcistische kleinkinderen, narcistische achter kleinkinderen

Waar gaan we stoppen? Moet er een invloed zijn
afkomstig vanuit de omringende familie ?

Waar aldus een kind zichzelf niet ziet als "de enige",
maar dat hij verbonden is met iemand.

Dat ik niet de enige ben in deze wereld, begrijp je ?!

Dr. Childress: Onder de DSM-IV hadden ze een diagnose
van "een gedeelde psychotische stoornis",

wat eigenlijk een gedeelde waanstoornis is.

En onder de DSM-IV, zou ik zeggen dat het kind de diagnose van een
gedeelde waanstoornis toekomt. Dat zij een waan delen met de ouder

over wat zij geloven "gewelddadig ouderschap is van de andere ouder",
maar wat in wezen "normaal gemiddeld" is.

Eén van de problemen rond de gedeelde
waanstoornis, is het isoleren van het gezin.

Het wordt erg in zichzelf gekeerd.
Er zijn geen uitgebreide netwerken actief.

Je kan Millon citaat opmerken, die spreekt over
het verwerpen van gedeeld denken.

en "alleen, herkauwen ze en creëren
deze fantasievolle overtuigingen.

Dus die isolatie-kwaliteit vergróót de pathologie binnen het gezin.
Dus elke inbedding in de maatschappelijke context is gezond.

Een van de dingen, wederom neurobiologisch, is dat het brein
zich ontwikkeld in de context van een stam,

waar je bekend bent vanaf de geboorte tot de dood. En zo,
na miljoenen jaren, verwacht het menselijk brein die relaties.

Wat wij nu begrijpen door Shore en anderen
is dat door spiegelneuronen en dergelijke,

de breinen daadwerkelijk
in een resonerende toestand met elkaar gaan.

En dus stabiliseert het "sociale brein" in feite mijn individuele hersenen.

Als ik met ADHD werk, één van de problemen met mijn kinderen met ADHD is dat ze buiten de sociale sector vallen.

Dan heb ik een geïsoleerde brein gekregen. Dat loopt helemaal uit de hand en heeft impulsbeheersing problemen.

Doordat ze niet worden gereguleerd door die andere hersenen.

Voor zover we het kind in een sociaal netwerk kunnen krijgen, dan kunnen andere breinen helpen reguleren en te ontdoen van de pathologie.

Probleem is dat de narcistische ouder het kind wegtrekt. Het andere probleem is dat deze het kind in hun eigen oorspronkelijk gezin trekt,

welke de narcistische ouder heeft voortgebracht.

Dus heb ik grootouders met pathologie en deze ondersteunen allemaal de pathologie

Ik heb een hele verstrikte, wat Bowen beschrijft als een ongedifferentieerde ego massa.

Het andere ding waar Gardner op heeft gewezen als één van zijn anekdotische symptomen

is dat de kinderen van Ouderverstoting een relatie afwijzen

niet alleen met de doelwit ouder maar ook met het oorspronkelijke gezin van de doelwit ouder.

En dat vind ik interessant. En die heb ik nog niet helemaal uit gepuzzeld, het kan iets te maken hebben met het Hechtingssysteem.

Maar ik heb het gezien: Zij verwerpen niet alleen u. Ze verwerpen de grootouders of de oom waarmee ze destijds een relatie hadden.

Er is opzettelijke isolatie van het kind. Ja, we moeten ze daar terug te krijgen.

De andere functie die ik daarvan af zou willen leiden is: als therapeut zijn we familie.

In een tribale context, zijn wij de stamoudsten. U heeft een probleem dat brengt u naar het stamhoofd.

En dus hebben we een invloed, dat is in ieder geval mijn waarneming als een gezin-systemen therapeut,

Wij hebben een invloed op het kind om deze te helpen uitbalanceren en te zeggen: "nee, je doelwit ouder, die is prima"

"Die pakte je iPhone af omdat je je gedroeg als een eikel; Ouders pakken iPhone's af. Het is geen groot probleem."

Het is niet gewelddadig ! Zij helpen het kind uitbalanceren aangaande beschadigingen afkomstig van de andere ouder.

Tom Dellner: Ik zal proberen er twee meer in te proppen.

Een paar vragen kwamen binnen over, in uw ervaring, welke impact heeft de geboorte volgorde op hetgeen we vandaag hier bespreken.

Dr. Childress: Het heeft enige invloed. De narcistische/(borderline) ouder probeert hun pathologie te beheersen.

Ze geloven eigenlijk écht wat er gaande is, en dus denken ze niet op een kwaadaardige manier over dingen.

Zij reageren gewoon, en dus zullen zij zich op het oudste kind richten

Dus het is het oudste kind waar ze voor zullen gaan met de afwijzing en de verstoting.

En de andere kinderen in het gezin zullen in eerste instantie de verstoting bespaard blijven.

Dus je zal het oudste kind de ouder zien verwerpen en deze zal nog steeds een relatie onderhouden met de andere kinderen.

Maar geleidelijk, na een periode, zodra dit kind omgeschakeld is en volledig overgeleverd aan de psychopathologie,

dan verderop, zullen deze twee [verstotende ouder en het oudste kind] de andere kinderen omschakelen.

Maar, in ieder geval in eerste instantie, is het alleen het oudere kind en de jongeren blijven onaangeraakt.

Dat is één vraag wanneer ik gevallen in dit kader beoordeel: Hoe ver is dit verstoting proces al gevorderd ?

Ten eerste: heeft het kind enige twijfels. Is er enige ambivalentie

in het kind ? Zo ja, dan is dat een goed teken.

Of is het kind omgeschakeld en heeft het een waanstoornis ?
Dat is dan minder goed.

En dan, wat de status van de jongere kinderen is in dit omschakeling-
proces, geeft me een indruk van wanneer het in dit gezin begonnen is.

Tom Dellner: Ik heb deze bewaard voor als laatste. Een leerling
schrijft dat ze al meer dan een jaar een gezin van drie behandelt.

De ouders hadden een naderende echtscheiding aangekondigd

De narcistische ouder sprak privé met haar over het bij de rechtbank
getuigen inzake de slechte opvoeding van de doelwit-ouder.

En vraagt u om de behandeling met deze ouder te stoppen.
Wat zou uw aanpak zijn in die situatie?

Dr. Childress: Nee, ik moet toestemming krijgen
van beide ouders om te getuigen.

En beide ouders moeten begrijpen wat mijn getuigenis
zou kunnen zijn. Het moet geïnformeerde toestemming zijn.

Het moet in het belang zijn van allen. Er zijn veel overwegingen
als behandelende therapeut welke betrokken wordt in een rechtszaak.

Het is lopen in een mijnenveld. Het andere mijnenveld is de gedachte
van het laten maken van gezag aanbevelingen door de therapeut.

Dát is een gevaarlijke mijnenveld.
Je hebt niet geëvalueerd op die basis, Je was in een andere rol.

De therapeut moet dus heel voorzichtig zijn te spreken over
waar het kind heen moet gaan of wat het kind moet doen.

De uitdaging met Ouderverstoting is, nogmaals: Ik zie het níet als een
gezagskwestie maar als een kwestie van Bescherming van het Kind.

En in mijn praktijk heb ik dit al enigszins
verder ontwikkeld

na verloop van tijd, na het behandelen van gevallen
en proberen te behandelen van andere gevallen,

Dat als ik op dit moment een geval van Ouderverstoting zie,
Hechting gebaseerde Ouderverstoting (AB-PA),

dan zou ik de diagnose stellen met de V-code van Psychische Mishandeling van het Kind.

Ik vind dat de rolwisseling-relatie met de narcistische/(borderline) ouder voldoet aan de norm voor "Psychische Mishandeling van het Kind".

Als dát het geval is, ben ik ook een gevolmachtigde verslaggever.

Ik mag "Psychische Mishandeling van het Kind" rapporteren, ik ben niet verplicht het te rapporteren en

dus komen er zo weer allerlei problemen boven. Bovendien, als ik zou worden opgeroepen om te getuigen of zoiets,

dan zou dat nog meer problemen losmaken met betrekking tot getuigen inzake misbruik gerelateerd en zo.

Het wordt dus buitengewoon ingewikkeld. Mijn hoop is dat de therapeut in deze situatie,

gewoon een "handen thuis" aanpak kan volgen en zeggen:

Nee, ik ben de therapeut en ik werk met het gezin en ik werk vanuit een gezinssystemen perspectief. En dus als het gezin fragmenteert,

één van de dingen waaraan ik zou denken is die overgang van een intacte gezinsstructuur naar een gescheiden gezinsstructuur.

Ik heb ondervonden door dat uit te leggen aan gezinnen en kinderen, hen helpt te begrijpen dat het gezin niet verdwijnt.

We transformeren alleen. Hoe zorgen we ervoor dat deze overgang gemaakt wordt op de meest gezonde wijze voor alle betrokkenen ?

De andere functie om te herkennen, en dit kan ook de richting zijn welke ik ook de komende vijf jaar zal opgaan,

Is met de verstotende ouder. Dit is niet een slecht mens, niemand is echt slecht,

Het is een getraumatiseerd individu met een eigen trauma geschiedenis en jeugd waardoor een persoonlijkheidsstoornis is ontstaan,

welke vervelend en irritant is, maar ook problematisch is. Dus voor profs in de geestelijke gezondheidszorg, is er een roep om óók hen te helpen.

In deze situatie met een narcistische of borderline, is er een enorme angst.

Rond de scheiding, "Ik ben ontoereikend en ik ben in de steek gelaten" en dat activeert de pathologie.

En met begrip hiervoor, wil ik me met die ouder bemoeien en in plaats van alleen pathologiseren of verwerpen,

wil ik nagaan wat ik kan doen om die angst te ontspannen, dat trauma dat ze van binnen hebben ontspannen.

Om hen zo toestemming te geven, in te stemmen met de transitie van het gezin naar een gezondere positie.

Dat is waar ik de ouder waar ik me mee bemoei hoor zeggen, ze gaan naar de pathologie van de afkapping.

Dus afgekapte relaties: je bent niet langer een echtgenoot en nu moet je ook tevens een ex-ouder zijn.

Nu dan zeggen ze: Jij was de therapeut voor ons allemaal en nu moeten we die relatie afkappen.

En om die pathologie aan te pakken en zeggen: "Nee, nee, dat is niet gezond". Laten we zien wat we kunnen doen om dit gezin te handhaven,

ook al transformeert het naar een nieuwe gezinsstructuur, en zo daarvoor compenseren.

Het andere interessante ding zal ik gewoon hieraan toevoegen,

dat is borderline persoonlijkheidsstoornis staat bekend om het splitsen, de narcist heeft ook het splitsen.

En één van de dingen die we herkennen als toezichthouders, als frequent als klinische toezichthouders,

of als team-benadering in therapie, is het potentiële risico op infectie van de splitsing naar het leidinggevend personeel.

En zo krijg je dan "personeel splitsing". Je krijgt een borderline-eigenschap toezichthouder in een groepstoezicht situatie.

En één toezichthouder zal op de hand zijn van de stagiair en de andere zal tegen hem zijn, en ze zullen onderling beginnen te vechten.

En zo krijg je dit parallelle proces onder het toezichthoudend personeel over wat er aan de hand is met de splitsing-dynamiek.

Dát is wat ik denk dat er momenteel gebeurt in de geestelijke gezondheidszorg met betrekking tot Ouderverstoting.

We hebben een borderline proces. En de professionele gemeenschap maakt ruzie onder elkaar.

Oh, er is Ouderverstoting. "Nee, dat is nep wetenschap"
En we vechten die splitsing-dynamiek.

Als therapeut moeten we ons voldoende bewust zijn om dat te herkennen en niet te doen. "Nee, ik ben niet van plan te splitsen."

Ik ga dat soort dingen niet doen. We moeten verenigd blijven in onze benadering van de psychopathologie en deze niet demoniseren.

We behandelen het ! En dus "een evenwichtige aanpak handhaven"
zou mijn aanbeveling voor de therapeut zijn.

Tom: Dank je wel. Helaas lopen we bijna uit de tijd, maar voordat we nog een paar snelle items de revue laten passeren,

Eerst en vooral: hartelijk dank Dr. Childress voor een fantastische lezing !!!
Dr. Childress: Dank je wel, dank je wel.

CALIFORNIA SOUTHERN UNIVERSITY

Dit was een presentatie van CalSouthern School of Behavioral Sciences.